

๑

จากลา

บันแห่งน้ามองบ้านทาวน์เฮาส์สองชั้นหลังนั้น รวากับ
อยากรู้อย่างตรงหน้าไว้ในความทรงจำ เด็กชายกลืนน้ำตาเอาไว้
ได้สำเร็จ เพราะเขาปล่อยให้มันไหลออกมาจนหมดตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว
โลกทั้งใบของเขากำลังจะเปลี่ยนไป เมื่อเห็นแม่หยิบแผ่นป้ายนั้นขึ้นมา
บนป้ายมีข้อความเขียนไว้ว่า ‘ขาย’ ตามด้วยหมายเลขโทรศัพท์ของแม่

ไม่ว่าเหตุผลของแม่ในการตัดสินใจครั้งนี้จะฟังขึ้นมากแค่ไหน
ก็ตาม บันก็ยังรู้สึกไม่ได้ว่ามันไม่ยุติธรรมเลยสักนิด ที่แม่จะพรากเขา
ไปจากเพื่อนๆ และความทรงจำดีๆ ที่เคยเกิดขึ้นในบ้านหลังนี้ ถ้าพ่อยัง
อยู่ พ่อคงไม่มีวันปล่อยให้แม่ตัดสินใจทำอย่างนี้ บันกำลังโกรธแม่อยู่
ลึกๆ ในใจ มันเป็นช่วงปิดเทอมที่เศร้าที่สุดในชีวิตของบัน...

เด็กชายคุ้นกับบ้านหลังนี้มาตั้งแต่เกิด พอจำความได้ก็มีเพื่อน
สนิทวิ่งเล่นและปั่นจักรยานด้วยกันรอบหมู่บ้าน ไม่ว่าจะเป็นยีนส์ เพชร
ต้นข้าว หรือแม้แต่จิ๋ว น้องเล็กที่สุดในกลุ่ม

ทุกเย็นวันศุกร์ โดยเฉพาะศุกร์สิ้นเดือน แม่มักพาบันไปเดินเลือกซื้อผักกับข้าวและผักผลไม้ในซูเปอร์มาร์เกตไว้เตรียมรอต้อนรับเพื่อนๆ ซึ่งทั้งหมดเป็นลูกหลานบ้านใกล้เคียงในหมู่บ้านทั้งนั้น

เสาร์อาทิตย์คือวันที่ทุกคนตั้งตารอคอย อาหารมื้อเที่ยงที่ทุกคนโปรดปรานที่สุดหนีไม่พ้นขนมปังหน้าหมูฝีมือของแม่ ตามด้วยน้ำแดงหรือน้ำผลไม้คั้นสดที่แม่ทำแช่ตู้เย็นเตรียมไว้ เด็กๆ สามารถเติมอาหารและเครื่องดื่มได้มากเท่าที่ต้องการ หลังเหนื่อยจากการปั่นจักรยานเล่นหรือต่อจิกซอว์กันมาทั้งวันแล้ว

ผู้ใหญ่ทุกคนในละแวกนั้นรักและไว้วางใจแม่มากที่สุด บางคนถึงกับพาลูกๆ มาฝากทิ้งไว้ในวันที่จำเป็นต้องออกไปทำธุระข้างนอกปล่อยให้ลูกหลานวิ่งเล่นกันอยู่แถบหน้าบ้านของบันจนมืดค่ำ โดยมีแม่คอยดูแลอย่างใกล้ชิดด้วยความเต็มอกเต็มใจ

“ทำไมแม่ต้องขายบ้านหลังนี้ด้วย”

เด็กชายตั้งคำถาม ตอนที่แม่เอาเรื่องนี้มาปรึกษาเมื่อปีที่แล้ว ไซ... ไซคำนี้ถูกต้องแล้ว แม่เป็นแม่ที่มีเหตุผลมากที่สุดคนหนึ่ง ไม่เคยมีสักครั้งที่แม่จะออกคำสั่งอย่างไร้เหตุผลกับลูก และโดยนิสัย แม่ไม่เคยทำอะไรนห้นพลันโดยไม่บอกกล่าวลูกล่วงหน้า ดังนั้นจึงไม่แปลกที่แม่จะเอาเรื่องที่ต้องการขายบ้านมาปรึกษากับลูกชายวัยเพียงเก้าขวบอย่างเขา

“เราเก็บไว้ก็ไม่ได้อยู่หรือลูก เงินที่ขายได้ แม่ตั้งใจเก็บไว้ให้บันเพื่อเป็นทุนการศึกษาของลูก”

“แต่เนี่ยเป็นบ้านของเรา เป็นบ้านของพ่อ”

เด็กชายเห็นแม่นิ่งไปพักหนึ่ง แม่คงคิดว่าได้บอกเหตุผลชัดเจนไปตั้งแต่ช่วงโม่งที่แล้ว ตามปกติแม่ไม่ใช่คนรำไรนัก ถึงแม่จะนำเรื่องนี้มา

บอกเล่าเป็นเชิงปริกษา แต่ดูเหมือนเรื่องนี้แม่ได้ตัดสินใจไปเรียบร้อยแล้ว ดังนั้นแม่จึงพูดเพียงว่า

“เมื่อถึงจุดเปลี่ยนในชีวิต คนเราต้องเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลงไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่งจ๊ะ ลูกรัก สักวันหนึ่งเมื่อโตขึ้นมากกว่านี้ มันจะเข้าใจ”

แม่ทยอยขนกระเป๋าเดินทางลงมาจากชั้นล่างตั้งแต่เดือนที่แล้ว ส่วนพวกกระเป๋าและกล่องใบใหญ่ๆ หมอเพราะขึ้นไปช่วยยกลงมาตั้งแต่เมื่อคืน ข้าวของบางอย่างที่แม่เห็นว่าไม่จำเป็นต้องเอาไปด้วย อย่างพวกโต๊ะ เก้าอี้ ถ้วยโออิซาม และหนังสือบางส่วนถูกรวบรวมไปบริจาคที่วัดสวนแก้วทั้งหมด

เข้านี้แม่ไม่ได้ปลุกบันและปล่อยให้เขานอนหลับจนเต็มอิม แต่ดูเหมือนเด็กชายรู้สึกตัวเร็วกว่าทุกวัน อันที่จริงเขานอนหลับๆ ตื่นๆ มาทั้งคืนด้วยซ้ำ เพราะเขาแต่คิดเรื่องบ้านหลังนี้ เมื่อตื่นขึ้นมาบันจึงเห็นว่า กระเป๋าเดินทางและข้าวของในกล่องทั้งหมดถูกขนขึ้นรถคันใหญ่ของหมอเพราะเรียบร้อยแล้ว

ครอบครัวลุงต๋อยกับป้าพิศ น้ำดากับน้ำริน น้ำหมอกกับน้ำแดง ทยอยกันเดินออกมาลาลาเขากับแม่ บันเห็นน้ำดากับน้ำหมอกจับมือแม่ไว้แน่นและโผเข้ากอดกันเป็นเวลานาน จากนั้นทุกคนก็มาลูบหัวบันและอวยพรให้โชคดี ลุงต๋อยซึ่งอาวุโสที่สุดในกลุ่มบอกนายแพทย์หนุ่มว่า

“ฝากดูแลไปกับลูกด้วยนะครับคุณหมอ ขอให้เดินทางปลอดภัย”

“เข้ามากรุงเทพฯ เมื่อไหร่ ต้องแวะมานะคะพี่ปอ” น้ำหมอกเสียงเครือ ส่วนป้าพิศนั้นน้ำตาซึมตั้งแต่เดินออกมาแล้ว

“มีอะไรก็โทร. มานะปอ อย่าขาดการติดต่อ” ป้าพิศบอก

แม่กราบลงที่อกของแก จากนั้นพวกผู้หญิงก็กอดกันกลมอีกครั้ง

“ไปกันได้แล้วละ เดี่ยวจะสาย กว่าที่จะถึงอุดรฯ คงใช้เวลาหลาย

ชั่วโมง” ลุงต๋อยบอกพลางลูบผมบันอย่างเอ็นดู

บันใจหายวาบเมื่อมองหาเพื่อนแล้วไม่เจอใครสักคน นี่ไม่มีใครคิดถึงเขบ้างเลยหรือ

“ไปกันเถอะลูก...บัน”

แม่เดินเข้ามาแตะไหล่เขาเบาๆ บันจึงทำท่าจะก้าวขึ้นไปนั่งที่เบาะหลังอย่างซุ่มซ่าม

“แกร็กบ้านหลังนี้มากคะ” แม่หันไปบอกหมอเพรา หรือ ‘อาหมอ’ ของบัน ซึ่งคุณหมอก็พยักหน้ารับรู้อย่างสงบ ก่อนยกมือไหว้ทุกคนอีกครั้ง เป็นการรำลือเพื่อออกเดินทาง

“เดี๋ยวก่อนครับ! อย่าเพิ่งไป!”

เสียงตะโกน พร้อมอาการวิ่งกระหืดกระหอบของเพื่อนๆ ทำให้พวกผู้ใหญ่ยิ้มออกมาได้ บันดีใจจนพูดไม่ออก ในที่สุดเพื่อนๆ ก็มาส่งเขา!

“คิดว่าจะไม่ทันชะแล้ว พวกเราเพิ่งห่อของขวัญให้นายเสร็จเมื่อคืนนี่เอง” เพชรเป็นตัวแทนเพื่อนๆ ยื่นกล่องของขวัญขนาดย่อมให้บัน

“ไปถึงอุดรฯ แล้วค่อยแกะนะ” ยืนส์บอกยิ้มๆ

“ขอบใจทุกคนนะ” บันพึมพำ พลางลูบกล่องของขวัญไปมา

“โชคดีนะบัน” เพื่อนที่เหลืออวยพรพร้อมๆ กัน เด็กชายทั้งหมดจับมือกันแน่น ทุกคนพูดเหมือนกันหมดว่า

“เราจะคิดถึงนายนะ มีเพื่อนใหม่แล้วอย่าลืมพวกเราทางนี้ละ ปิดเทอมก็มาเที่ยวกรุงเทพฯ นะ มานอนบ้านเราก็ได้”

คำพูดเรียบง่ายแต่ออกมาจากใจของเด็กๆ และภาพที่พวกเขาทอดคอกันกลม ทำให้พวกผู้ใหญ่ถึงกับน้ำตาคลออีกครั้ง

บันพยายามกลืนน้ำตาเอาไว้ ถึงพ่อจะจากไปตั้งแต่เขายังเล็ก

มาก แต่เด็กชายจำที่พ่อเคยสอนได้ว่า ‘เป็นลูกผู้ชายต้องเข้มแข็ง อย่าเป็นเด็กขี้แย’ กระนั้นเขาก็เห็นเพื่อนๆ ปลอ่ยให้น้ำตาไหลกันออกมา เด็กชายกอดเพื่อนจนครบทุกคนแล้วจึงตัดใจบอกว่า

“เราต้องไปแล้วละ แล้วจะเขียนจดหมายมาหาทุกคนเลย”

“นายเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของพวกเรา โชคดีนะบ้าน” เพื่อนๆ โบกมือหยอຍให้เขาอย่างอาวรณ์

บ้านหันกลับไปมองบ้านหลังนั้นเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่รถของหมอเพราะจะเคลื่อนตัวพาเขากับแม่ออกไป

ภาพทุกคนยืนโบกมือให้ค่อยๆ เล็กลงทีละนิด ไกลออกไปเรื่อยๆ จนลับตา...

ปันไม่แน่ใจว่ารถของหมอเพราะขับผ่านจังหวัดอะไรบ้าง แต่ หมอเพราะพาเขากับแม่แวะกินข้าวสองครั้ง ที่ปากช่องครึ่งหนึ่ง และแวะอีกครั้งที่ขอนแก่น มีบางช่วงที่เด็กชายผล็อยหลับไป มารู้สึกตัวอีกทีตอนที่แม่เอื้อมมือมาจับมือเขาเบาๆ และบอกว่าใกล้ถึงบ้านอาหมของเขาแล้ว

รถของหมอเพราะวิ่งตรงจากถนนมิตรภาพเส้นขอนแก่นมาเรื่อยๆ จนกระทั่งเลี้ยวเข้าสู่รั้วของโรงพยาบาล

บ้านของหมอเพราะเป็นห้องแถวสองชั้นตามแบบบ้านพักในโรงพยาบาล ซึ่งมีกำแพงบ้านติดกับบ้านพักหลังอื่น เมื่อเปิดประตูบ้านเข้าไปก็เห็นบันไดทางขึ้นชั้นสองทันที ส่วนชั้นล่างเป็นพื้นโล่ง ซึ่งมีชุดโซฟาปรับแขนวางอยู่มุมห้อง ปันมารู้ภายหลังว่าก่อนหน้านี้อาหมของเขาไม่ได้เลือกบ้านเดียวทั้งที่มีสิทธิ์ เพราะเห็นว่าตัวเองใช้พื้นที่ไม่มาก และอยู่ตัวคนเดียว จึงขอสละสิทธิ์ให้คนอื่นที่เป็นครอบครัวใหญ่มากกว่า

บันกับแม่ค่อยๆ มองบ้านหลังนั้นอย่างสำรวจ หลังจากที่อยู่กันจนกระเป่าทั้งหมดลงมาจากรถเรียบร้อยแล้ว ขณะนั้นเป็นเวลาห้าโมงเย็น บ้านใกล้เรือนเคียงหลังอื่นๆ บางหลังถูกปิดเสียบบางหลังก็เปิดไฟทิ้งไว้ แสดงว่าคงมีคนอยู่ในบ้าน

“หลังเล็กไปหน่อย เดี่ยวค่อยขยับขยายกันนะ” หมอเพราบอกยิ้มๆ เมื่อเห็นบันยังทำหน้าอและเกาะมือแม่ของเขาไว้อย่างแน่น

“อยู่ได้ไหมลูก...บัน”

คำถามและน้ำเสียงนั้นอ่อนโยนเหมือนเคย ขณะที่เจ้าตัวเย็นมือมาลูบหัว แต่บันขยับตัวออกห่างอย่างจริงจัง บันรู้ว่าไม่สุภาพที่ทำอย่างนั้น แต่เขาแค่อยากให้แม่รู้ว่า เขายังไม่พอใจแม่อยู่ขณะที่แม่ตัดสินใจทำแบบนี้ ถึงแม้ปากเขาจะบอกว่า ‘แล้วแต่แม่’ ก็ตาม

แม่มองหน้าหมอเพราเป็นเชิงขอโทษ แต่คุณหมอลบยิ้ม และโบกมือทำนองว่าไม่เป็นไรก่อนพาทั้งคู่ขึ้นไปดูข้างบนบ้าน

“ปกติแม่บ้านจะมาเข้ากลับเย็น เขาดูแลซักรีดให้ด้วย พี่ก็อยู่แบบเรียบง่าย เพราะที่จริงก็อยู่โรงพยาบาลเสียเป็นส่วนใหญ่ ชั้นบนนี้มีสองห้องนอน”

หมอเพราบอกให้แม่พบบันเข้าไปดูห้องนอนของบัน ซึ่งแม่บ้านเข้ามาทำความสะอาดไว้อย่างเรียบร้อย

ห้องของบันถูกตกแต่งอย่างเรียบง่าย แต่น่ารักน่าอยู่ รวกับคนที่ตกแต่งห้องรู้ว่าบันชอบห้องแบบนี้ ห้องขนาดกะทัดรัดนั้นตกแต่งด้วยผ้าม่านพิมพ์ลายสีฟ้าสดใส ตู้เสื้อผ้าสีขาวแบบของเด็กหลังนั้นมีลวดลายการ์ตูนที่บันชื่นชอบ ข้างกันนั้นเป็นชุดโต๊ะเก้าอี้สีเดียวกับผ้าม่าน ซึ่งถูกจัดวางให้เป็นโต๊ะทำการบ้านของเด็กชาย โดยมีลิ้นชักไว้เก็บของพวกกระเป่าหนังสือและเครื่องเขียนจิปาะะได้อีกด้วย ที่มุมหนึ่งของห้องมีโซฟาหนังสีขาวสะอาดตา และหมอนอิงลายสดใสแบบเด็ก

ผู้ชายอยู่สามสี่ใบ วางเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ

“โอ้โฮ!” แม่ทำเสียงตื่นตื่นพลางชี้ให้ดูที่ผนัง “มีรูปเทวดาตัวน้อยๆ ด้วยนะลูก น่ารักจัง เทวดาน้อยจะคอยคุ้มครองปิ่นนะ และคอยเตือนให้ปิ่นเป็นเด็กดีด้วย”

ปิ่นค่อยๆ หันไปดูที่ผนังตามที่แม่บอก รูปนั้นเป็นรูปเด็กผู้ชายแต่งตัวด้วยชุดสีขาว ถือไม้กายสิทธิ์รูปดาว กำลังนั่งอยู่บนชิงช้าที่ทำเป็นรูปจันทร์เสี้ยว ข้างกันนั้นเป็นเด็กผู้ชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งมีหน้าตาน่ารักไม่ต่างกัน เด็กคนนั้นสวมเสื้อยืดและกางเกงยีน เขากำลังยืนยิ้มแป้น โบกมือให้เทวดาตัวน้อยอยู่ โดยมีฉากหลังเป็นดาวระยิบระยับ

“เพื่อนอาวาดมาให้ ปิ่นชอบไหมลูก” หมอเพราหันมาถามขึ้นบ้าง

ปิ่นรีบยกมือไหว้ขอบคุณ การที่เด็กชายไม่ตอบแต่ใช้มือลูบคลำภาพสีน้ำที่อยู่ในการอบสีสดใสอย่างพอใจนั้น ทำให้แม่และอาหมอของเขายิ้มให้กันอย่างดีใจ เพราะทั้งคู่ไม่เห็นปิ่นยิ้มเลยตั้งแต่ออกเดินทางจากกรุงเทพฯ มาแล้ว

“ห้องนี้คือห้องส่วนตัวของปิ่น” หมอเพราขยับเก้าอี้มานั่งลงตรงหน้า และยิ้มจนตาหยี

“ปิ่นจะตกแต่งห้องยังไงก็ได้ทั้งนั้น ตามใจปิ่นเลยนะลูก ถ้าอยากได้อะไรเพิ่มก็บอกแม่ค้านะ ถ้าแม่ยุ่งก็บอกอาได้เลย”

หมอเพรากับแม่ของปิ่นหันมาสบตากัน ทั้งคู่ยิ้มไม่ให้กันอย่างโล่งอกเมื่อเห็นเด็กชายพยักหน้าน้อยๆ เป็นการรับคำ พร้อมกับรอยยิ้มที่บ่งบอกว่าเขาเริ่มหายขัดเคืองแม่ของเขาแล้ว

แม้มีสีหน้าสดชื่นขึ้นเมื่ออาบน้ำแต่งตัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว

ปิ่นเองก็เหมือนกัน ทั้งคู่เดินลงมานั่งตรงมุมรับแขกข้างล่าง ซึ่งหมอเพรากำลังนั่งดูทีวีรออยู่

“พี่บอกแม่บ้านไว้แล้วว่าให้ช่วยจัดข้าวของ อยากให้เค้าทำอะไร ก็บอกได้เลยนะปอ” หมอเพราบอกด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“เรื่องโรงเรียนของลูก พี่จัดการเรียบร้อยแล้ว วันอาทิตย์หน้า พี่เชิญผู้ใหญ่กับเพื่อนๆ มากินข้าวกันที่นี่ จะได้แนะนำสมาชิกใหม่ของครอบครัว เดี่ยวเรากินขนมกันให้พุงกางกันเลยดีไหมลูก” หมอเพราหันมามียิ้มให้บันอีกครั้ง

บันเห็นแม่ยกมือไหว้ขอบคุณหมอเพราด้วยท่าที่เกรงใจ เด็กชายจึงทำตามบ้าง บันดูออกว่าแม่เกรงอกเกรงใจหมอเพรามาตั้งแต่ต้น ป้าปานกับลุงป๊องเคยบอกว่าหมอเพราเป็นคนดีมาก บันไม่รู้ว่าผู้ใหญ่ดูจากตรงไหน แต่สำหรับเด็กอย่างบัน หมอเพราคือผู้ใหญ่ใจดีมากที่สุดคนหนึ่ง บันไม่เคยเห็นอาหมอของเขารวมถึงเสียเลยสักครั้งไม่ว่ากับใคร

ตั้งแต่แม่พาหมอเพรามาแนะนำให้รู้จักเมื่อสามปีที่แล้ว คุณหมอไม่เคยเรียกบันให้เดินไปหาตัวเองสักครั้ง มีแต่คุณหมอเป็นฝ่ายเดินเข้ามาหาบันเอง หมอเพราไม่เคยดู ส่วนมากจะพูดคุยกับบันเหมือนอย่างผู้ใหญ่ใจดี และเรียกบันว่า ‘ลูก’ ตลอดเวลาที่คุยกัน บางทีก็ถามเรื่องการตูนและหนังสือที่บันชอบอ่าน บางครั้งหมอเพราก็ซื้อหนังสือสำหรับเด็กมาให้ และสอนว่าอย่าดูโทรทัศน์มากเกินไป เดี่ยวสายตาจะเสีย

ปกติหมอเพราไม่ได้เข้ามากรุงเทพฯ บ่อยนัก เพราะเขาทำงานประจำที่อุดรธานี โดยมากคุณหมอจะนั่งเครื่องบินมา และอยู่ด้วยแค่วันเดียวเท่านั้น บางทีก็มาเข้ากลับเย็น และแทบทุกครั้งที่มากรุงเทพฯ หมอเพรามักพากับแม่ไปเที่ยวบ้านของหมอที่ปทุมธานีเสมอ ความจริงบันชอบหมอเพราตั้งแต่แรกที่เจอกัน เด็กชายรู้สึกถูกชะตาอบอุ่นและปลอดภัยเมื่ออาหมอของเขาอยู่ด้วย จนกระทั่งวันหนึ่ง...

“ต่อไปนี่นายต้องเรียกอาหมอว่าพ่อแล้วนะบัน เพราะถ้าอาหมอแต่งงานกับแม่ เขาก็จะกลายเป็นพ่อของนาย พ่อเลี้ยงไง! แล้วนายก็

เป็นลูกเลี้ยง เข้าใจไหมล่ะ” นาริน น้องชายของนารินบอกอย่างนั้น

ตอนนั้นปันอายุแค่เจ็ดขวบ เขาไม่เข้าใจความหมายนั้นถ่องแท้สัก
แต่สัญชาตญาณบางอย่างบอกเด็กน้อยว่าเขาไม่ชอบคำนั้นเลย คำว่า
‘พ่อเลี้ยง’ กับ ‘ลูกเลี้ยง’

ปันไม่ได้ถามความหมายที่แท้จริงกับแม่ แต่ความรู้สึกที่เขาติดต่อ
หมดเพราะค่อยๆ เปลี่ยนไป กำแพงบางๆ เริ่มก่อตัวขึ้นโดยที่เขาไม่รู้ตัว
ปันเริ่มทำตัวเหินห่างกับอาหม่อของเขา คำพูดที่ทำให้เด็กชายไม่พอใจ
มากที่สุดคือ

“แล้วต่อไปถ้าแม่มีลูกกับอาหม่อ แม่กับอาหม่อก็ต้องรักลูกของ
เขามากกว่า ที่นี้ละ นายก็จะกลายเป็นส่วนเกิน!”

“ส่วนเกินยังไครับนาริน” ปันทำหน้าไม่เข้าใจ

“เฮ้อ!” นารินลากเสียงยาว “ส่วนเกิน...เก๊าะ...คือส่วนที่ไม่มีใคร
ต้องการไงเล่า! หมาหัวเน่าละ เข้าใจไหม! นายจะกลายเป็นหมาหัวเน่า
ไปเลยละ ปันเอ๊ย” นารินหัวเราะอย่างขบขันพร้อมขยี้ผมของปันอย่าง
เอ็นดู

ปันรู้ว่านารินพูดที่เล่นที่จริงตามนิสัย แต่ปันไม่ชอบและไม่อยาก
ได้ยินคำพูดแบบนี้เลย ปันเป็นลูกคนเดียวของแม่มาตลอด ปันไม่ยอม
ให้แม่มีน้องให้เขา โดยเฉพาะน้องที่เกิดกับคนรักใหม่ของแม่อย่างอาหม่อ
ที่ตอนนี้อาหม่อดีกับเขาเพราะอาหม่อยังไม่มีลูกนะสิ พ่ออาหม่อกับแม่
มีลูกด้วยกัน ปันก็จะกลายเป็นส่วนเกิน เป็นส่วนที่ไม่มีใครต้องการ
ปันจะกลายเป็นหมาหัวเน่าอย่างที่นารินว่า หมาหัวเน่าจ้ะหรือ...ปัน
เกลียดคำนี้!

๒

ไม่มีใครแทนที่พ่อ

ห้าปีที่แล้ว...

กลางดึกคืนนั้น แม่จ้วเจียขึ้นมารับโทรศัพท์ก่อนร้องเสียงดังอย่างตกอกตกใจ ทันทีที่ติดสติได้ แม่รีบปลุกบันซึ่งกำลังนอนหลับปุ๋ยอยู่ และกดบันไว้แน่น เด็กชายไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในตอนนั้น แต่เขาเห็นแม่รีบเปลี่ยนจากชุดนอนเป็นเสื้อเชิ้ตและกางเกงขายาว ก่อนพาบันวิ่งลงลานลงมาข้างล่าง

แม่วิ่งไปทูปประตูเรียกน้ำหมอกกับน้ำแดงข้างบ้าน และคุยอะไรบางอย่างกับทั้งคู่ เห็นแต่น้ำหมอกกับน้ำแดงร้องเสียงดังออกมาพร้อมกัน

น้ำหมอกคว้าแขนบันเข้าบ้านและมีท่าที่ตื่นๆ ไม่ต่างกับที่แม่เป็นมาก่อนหน้า ส่วนน้ำแดงรีบกลับเข้าไปแต่งตัวอย่างลวกๆ ก่อนเดินเร็วๆ ออกมาพาลงคว่ำกฏญแจรถ

“เป็นเด็กดีนะลูก แล้วแม่จะรีบกลับมา” แม่จับมือบันไว้แน่น

ก่อนเดินกึ่งวิ่งตามน้ำแดงออกไป บางอย่างบอกบันที่กำลังมีเรื่อง ไม่ชอบมาพากล

“มีอะไรกันครับน้ำหมอก”

บันเห็นน้ำหมอกเอาแต่ส่ายหน้าไปมา และทำท่าลังเลว่าควรพูด ดีไหม แต่ในที่สุดก็บอกเสียงสั้นว่า

“พ่อบันขับรถชนคน ตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาล” แม้น้ำหมอกไม่ได้ ให้รายละเอียดมากไปกว่านั้นและปลอบเขาว่าไม่ต้องตกใจ แต่ดูเหมือน น้ำหมอกมีท่าทีวิตกมากกว่าเขาเสียอีก

เด็กชายจำยอมนอนลงอย่างว่าง่ายตามคำสั่ง แต่ไม่พยายาม อย่างเป็นห่วงว่า

“แล้วพ่อเป็นไงบ้างครับ”

“เอ่อ...” น้ำหมอกเอาแต่ส่ายหน้าไปมา “น้ำก็ยังไม่วุ่นวายจะ บันทำใจให้สบายนะคนดี เดี่ยวแม่ก็คงโทร. มา”

“แล้วคนที่ถูกพ่อขับรถชนเป็นไงบ้าง” บันถามตามประสาเด็ก น้อยในวัยนั้น

คราวนี้น้ำหมอกอึ้งไปเลย และไม่ยอมพูดอะไรออกมาอีกเลย หลังจากนั้น...

ท่ามกลางความโศกเศร้าของย่าและญาติพี่น้อง ในงานศพ ของพ่อนั้น บันบวชหน้าไฟให้พ่อเหมือนอย่างหลานคนอื่น ๆ ทั้งที่อายุยังไม่เต็มห้าขวบเลยด้วยซ้ำ แต่ก็เป็นกรบวชเข้าสิกเขยนตามพิธีเท่านั้น

พวกผู้ใหญ่คุยกันว่า พ่อขับรถชนผู้ขายคนหนึ่ง มีผู้เห็นเหตุการณ์ เล่าว่า รถพ่อชนแรงมากแล้วเสียหลักชนเข้ากับเสาไฟฟ้าแถวนั้นจนรถ พลิกคว่ำ ลูกคนนั้นเสียชีวิตคาที่ แต่พ่อไปเสียชีวิตที่โรงพยาบาลในเวลา ต่อมา

บันเห็นแม่ร้องไห้เจี๊ยบๆ และเช็ดน้ำตาออกทุกครั้งที่บันเดินเข้าไปหา

“พ่อไม่อยู่กับเราแล้วนะลูก แต่พ่ออยู่บนสวรรค์ คอยมองลงมาดูว่าบันเป็นเด็กดีหรือเปล่า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น จำไว้ว่าพอกับแม่รักลูกมากที่สุด เพราะฉะนั้นบันต้องเป็นเด็กดี”

แม่ลูบผมและกอดบันไว้แนบอก บันได้ยินเสียงแม่สะอื้น หลังจากนั้นเขาไม่เห็นน้ำตาของแม่อีกเลย จนกระทั่งวันเผาศพที่บันบวชนั่นแหละ แต่แม่ร้องไห้อย่างคนตื่นตันใจ แม่ยิ้มให้บันอย่างต้องการให้กำลังใจ ส่วนคนที่ร้องไห้อย่างหนักกลับเป็นเด็กชายเสียเอง บันร้องไห้เพราะสงสารแม่ แม่คงคิดถึงพ่อบ้าง

“โซคร้ายอะไรอย่างนี้นะ ปอเอ๋ย” ลุงป๋องตบไหล่แม่เบาๆ แกลตเสียงลง ถามแม่ว่า “แล้วนี่จ่ายค่าทำขวัญฝ่ายโน้นเขาไปเท่าไร”

บันไม่ได้ยินว่าแม่ตอบไปว่ายังไง แต่เห็นลุงป๋องกับป้าป่านอุทานออกมาพร้อมๆ กัน

“แล้วนี่ปอต้องออกเงินไปคนเดียวเลยหรอ” ป้าป่านทำตาโต พลังวามือทาบอก

“แล้วจะเอาเงินที่ไหนมาจ่ายเขากันล่ะคราวนี้ บ้านก็ยังคงผ่อนอีกไม่รู้ตั้งกี่ปีไม่ใช่หรอ”

“คุณย่าของบันช่วยด้วยคะ แต่ปอไม่ค่อยอยากรบกวนท่านมาก ทางฝ่ายผู้เสียหายเองก็น่าสงสาร เพราะแกเป็นหัวหน้าครอบครัว มีลูกสองคน กำลังเรียนหนังสือกันทั้งคู่ คุณย่าก็เลยรับปากจะส่งเสียเด็กทั้งคู่จนกว่าจะจบปริญญาตรี ปอเองก็เห็นด้วยและเต็มใจช่วย ถามทางโน้นแล้ว ฝ่ายผู้เสียหายเขาต้องการเงินก้อนที่เดียวเลย แต่คุณย่าขอแบ่งให้เงินก้อนหนึ่งไปก่อน แล้วจากนั้นขอช่วยเป็นปีละสองครั้ง ปออาจจะต้องทำงานหารายได้พิเศษช่วงวันเสาร์อาทิตย์ โชคดีที่บันเริ่มโต

แล้ว คงกระเตงไปไหนมาไหนได้ไม่ลำบาก” น้ำเสียงของแม่ศรีรสลดลงไปมากกว่าเดิมเสียอีก

ลุงป้องกันป้าปานได้แต่ปลอบแม่ว่าอย่าคิดมาก และต่อไปนี้ให้ตั้งหน้าทำงาน สามพี่น้องจับมือกันถ่ายทอดกำลังใจ บันได้ยินป้าปานบันพึมพำว่า

“เสียชีวิตเพราะประมาทแท้ๆ นพเอ๊ย แถมยังมาทั้งภาระให้ลูกเมียอีก นี่แหละหนา เขาถึงว่าเมาแล้วอย่าขับ โชคดีที่แม่คนนั้นดวงยังไม่ถึงฆาต ถึงไม่เป็นอะไรมาก”

บันไม่รู้ว่ ‘แม่คนนั้น’ ของป้าปานหมายถึงใคร เพราะแม่ไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้อีกเลย

จนกระทั่งหกปีต่อมานั้นแหละ บันถึงได้รู้ความจริงที่แม่เก็บเป็นความลับมานาน...

ภาพของพ่อในความทรงจำแม่ไม่กระจ่างนัก แต่บันจำได้ว่าพ่อเป็นคนอารมณ์ดี พ่อมีรูปร่างสูงใหญ่ ผิวสีแทน หน้าตาคมคาย เพราะคุณย่ามีเชื้อทางใต้ บันภูมิใจภูมิใจเมื่อได้ยินหลายคนบอกว่าบันถอดแบบทั้งพ่อและแม่ออกมา บันมีสีผิวและคิ้วคดดำอย่างพ่อ แต่ได้รูปหน้า ดวงตา จมูก และรอยยิ้มเหมือนแม่

พ่อทำงานเป็นวิศวกรในบริษัทรับเหมารายใหญ่แห่งหนึ่ง ตามปกติพ่อจะมานั่งเล่นต่อจิกซอร์กับบันเสมอในช่วงวันหยุด พ่อชอบสอนให้บันคิดเลขและวิธีคำนวณแบบต่างๆ และฝันอยากให้บันเป็นวิศวกรอย่างพ่อ

พ่อเป็นตัวแทนของชายชาติศรีที่มีความเข้มแข็งและตรงไปตรงมา ตอนนั้นบันรู้สึกว่พ่อของเขา คือฮีโร่ ไม่ว่าพ่อทำอะไรก็ดูเท่ไปหมด ไม่เว้นแม้แต่การตีหม้อและสูบบุหรี่

ตอนอายุได้สักสี่ขวบ ปันเคยลองเอาดินสอมาคาบทำเป็นเหมือน
สบู่บุหรี แม่ร้องลั่นบ้านและห้ามเด็ดขาดไม่ให้ทำแบบนั้นอีก แม่จะดี
ถ้าทำอย่างนั้นอีก

“ทีพ่อยังทำ ปันอยากเก่งเหมือนพ่อนี้” ปันเถียงแม่ ซึ่งดูแม่
เดือดดาลมากในตอนนั้น แต่พ่อกลับบอกว่าให้ใจเย็น

“เด็กจะปู้รู้อะไรเล่า ทำไมต้องจะดีไปด้วย มานี่สิลูก” พ่อ
อุ้มปันขึ้นมาแล้วสอนว่า

“การสบู่บุหรีไม่ดีต่อสุขภาพหรอกลูก ดูนี่สิ เห็นไหม” พ่อคว้า
ซองสบู่หรือออกมาให้ปันดู เป็นภาพผู้ชายแก่ๆ ผอมๆ นอนเปลือยอก มี
สายระโยงระยางที่ปากและตามลำตัวเต็มไปด้วยหนวด พ่ออ่านออกเสียงให้
ฟังว่า

“ควันบุหรีทำให้เกิดมะเร็งปอด”

จากนั้นพ่อก็เอารูปอื่นมาให้ดู ซึ่งล้วนแล้วแต่น่าเกลียดน่ากลัว
อย่างรูปผู้หญิงแก่ๆ หน้าตาโทรม หรือรูปหัวกะโหลกไขว้ พ่อทำหน้า
สลดลง เมื่อลูของที่เป็นรูปผู้ชายคนหนึ่งกำลังสบู่บุหรีพร้อมกับอุ้มเด็ก
คราวนี้พ่อลดเสียงเบาลงเมื่อเอ่ยว่า

“ควันบุหรีทำร้ายลูก”

“แล้วถ้ามันทำร้ายลูกจริง ทำไมพ่อยังสูบมันล่ะครับ ทำไมพ่อ
ทำร้ายปัน” ปันถามซื่อๆ ประสาเด็ก

พ่อจับตัวปันลงและรีบเก็บบุหรีเหล่านั้น พ่อไม่ตอบคำถาม แต่
พ่อนั่งลงและลูบหัวปันอย่างอ่อนโยน

“จำไว้อย่างหนึ่งนะลูก ปันเป็นลูกผู้ชาย หน้าทีของปันคือตั้งใจ
เรียนหนังสือ และเชื่อฟังพ่อแม่ ถ้าวันหนึ่งพ่อไม่อยู่ ปันมีหน้าที่ดูแลแม่
แทนพ่อ ปันต้องเป็นเด็กดีและเชื่อฟังแม่”

“พ่อไม่อยู่ แล้วพ่อจะไปไหนครับ” ปันเห็นพ่อยิ้มก่อนที่จะตั้ง

ตัวบันเข้าไปกอด

“พ่อรักลูกมากที่สุด” พ่อกระซิบ

น่าแปลก ตอนนั้นบันอายุแค่สี่ขวบเท่านั้น แต่รู้สึกเหมือนเสียงกระซิบของพ่อติดอยู่ที่หูมาตั้งแต่นั้น บันกระซิบบอกพ่อว่าบันรักพ่อกมากที่สุดเหมือนกัน

จากวันนั้นเป็นต้นมา บันไม่เห็นซองบุหรี่ป้านแม่แต่ซองเดียว และปีต่อมาพ่อก็จากไปอย่างไม่มีวันหวนกลับมา ตอนนั้นบันรู้แล้วว่าพ่ออยู่บนสวรรค์ บันมองท้องฟ้าและบอกรักพ่อทุกคืน

บันชอบมองเวลาแม่อยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง แม่ชอบทาโลชั่นที่มีกลิ่นหอมอ่อนๆ เนื้อตัวของแม่ก็หอมสดชื่นตลอดเวลา ผมนของแม่เป็นสีน้ำตาลอ่อนตามธรรมชาติ ซึ่งดูไปแล้วเหมือนสีผมของเด็กจนบันเข้ามาดูผมของแม่เล่นเป็นประจำ มือของแม่เรียวยาว ฟันของแม่ขาวสะอาดและมีรอยยิ้มพิมพ์ใจ น้ำเสียงของแม่ก็ไพเราะรื่นหูมาก แม่ไม่ปล่อยตัวให้อ้วนจุเหมือนอย่างป้าปานกับป้าแก้ว บันยิ้มแก้มปริทุกครั้งที่ได้ยินคนชมว่าแม่สวย และในสายตาของบัน แม่เป็นผู้หญิงที่สวยที่สุดในโลก

แม่ทำกับข้าวอร่อยมาก เวลาแม่ทำข้าวผัดกุ้งหรือขนมปังหน้าหมู เพื่อนๆ จะแหกกันมาถือจานเข้าคิวรอและเติมแล้วเติมอีก แม่ดูมีความสุขมากที่ได้ทำกับข้าวให้บันและเพื่อนๆ กิน ซึ่งส่วนใหญ่แม่จะทำเฉพาะวันหยุดเท่านั้น วันธรรมดาแม่มักพาบันกินข้าวมาจากข้างนอก ให้เสร็จไปเลยเพราะไม่มีเวลา ส่วนอาหารเช้าก่อนไปโรงเรียน โดยมากแม่เตรียมพวกขนมปังทาแยมกับนมไว้ให้ จากนั้นก็ออกจากบ้านกันตั้งแต่เช้ามีด

แม่ไปส่งบันด้วยตัวเองก่อนที่จะไปทำงานทุกวัน ในช่วงวันหยุด

แม่จึงจะลูกมาทำอาหารเช้าพวกข้าวต้มเครื่องเตรียมไว้ให้ หากวันหยุดไหนที่แม่ต้องเข้าไปส่งงานให้เจ้านาย แม่จะพาปิ่นไปด้วยและหาหนังสือการ์ตูน หรือไม้ก่ของเล่นใส่กระเป๋าติดไว้ เพื่อให้ปิ่นอ่านหนังสือหรือเล่นของเล่นระหว่างรอ

แม่ทำงานเป็นเลขานุการผู้จัดการฝ่ายขายในบริษัทต่างชาติแห่งหนึ่งย่านสาทร หลังเลิกงาน ระหว่างที่ปิ่นนั่งทำการบ้าน แม่รับหนังสือมาแปลด้วย ซึ่งถือเป็นรายได้พิเศษของแม่ งานพิเศษนี้ แม่รับทำหลังจากที่พ่อเสียชีวิตไปแล้ว ช่วงก่อนนอนจึงเป็นเวลาอันมีค่าที่ปิ่นกับแม่ได้ใช้ร่วมกัน ปิ่นมักเอาเรื่องที่โรงเรียนมาเล่าให้แม่ฟัง ส่วนแม่ก็เล่าเรื่องในที่ทำงานให้ฟังเหมือนกัน ปิ่นสนิทสนมกับแม่มากที่สุด เพราะมีกันอยู่สองคนแม่ลูกเท่านั้น

พื้นเพแม่เป็นคนชลบุรี คุณตาคุณยายเสียไปตั้งแต่ปิ่นยังไม่เต็มสามขวบ ญาติผู้ใหญ่ทางฝ่ายแม่จึงมีเพียงพี่ชายกับพี่สาวเท่านั้น ลุงป๋องเป็นตำรวจอยู่ที่เชียงใหม่ และตั้งรกรากกันที่นั่นเลย เพราะป่าแกวภรรยาแก่เป็นคนที่นี่ ทั้งคู่มีลูกสาวกับลูกชายอย่างละคน เรียนมหาวิทยาลัยกันแล้วทั้งคู่ ส่วนป้าปานกับลุงน้อยเป็นครูอยู่ที่ชลบุรี แต่ตอนนี้ลาออกมาเปิดโรงเรียนสอนศิลปะสำหรับเด็ก ป้าปานกับลุงน้อยมีลูกสาวสองคนซึ่งกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลายทั้งคู่

ส่วนครอบครัวทางฝ่ายพ่อนั้น ตั้งรกรากกันอยู่ทางภาคใต้ทั้งหมด คุณปู่เป็นทหารแต่เสียชีวิตไปตั้งแต่พ่อเรียนมหาวิทยาลัยปีสุดท้ายแล้ว คุณย่าของปิ่นเป็นครูสอนภาษาไทยอยู่ที่สงขลาบ้านเกิดของพ่อ ตอนที่ยังเล็กนั้น พ่อพาปิ่นกับแม่กลับไปเยี่ยมคุณย่าปีละสองสามครั้ง แต่หลังจากที่พ่อเสีย แม่ไม่มีเวลาพาปิ่นกลับไปเยี่ยมท่านเลย มีเพียงโทรศัพท์คุยกันบ้างนานๆ ครั้ง

“ลำบากแค่ไหนแม่ก็เต็มใจทำเพื่อลูก ขอแค่ปิ่นเป็นเด็กดีและ

ตั้งใจเรียน แม่ไม่ขออะไรมากไปกว่านี้” แม่เคยบอกอย่างนี้

ตามปกติแม่ไม่ค่อยซื้อหาอะไรให้ตัวเองมากนัก เสื้อผ้าของแม่ก็เป็นชุดเดิมที่มีอยู่ แม่กินอะไรก็ได้ง่ายๆ แต่กับบัน แม่มักตามใจในเรื่องอาหารการกินเสมอ

“ลูกกินอาหารทุกอย่างที่มีประโยชน์ได้เท่าที่ลูกอยากกิน แต่มีข้อแม้ว่าอย่ากินทั้งกินขำ ส่วนของที่ไม่จำเป็นอย่างพวกของเล่น แม่จะซื้อให้เท่าที่จำเป็นเท่านั้นนะลูก คนอื่นเขาอยากจนกว่าเราเยอะแยะ เราต้องหัดเป็นคนรู้ค่าของเงิน” แม่มักสอนอย่างนี้

ตั้งแต่พ่อจากไป ดูแม่เจ็บขริมลงไปกว่าเดิม แต่แม่ไม่เคยพุ่มพวย หลายครั้งที่บันบ่นว่าคิดถึงพ่อ แม่จะเดินเข้ามาอกอดและปลอบว่า

“ตราบดีที่ลูกเรียนยังไม่จบปริญญาตรี หรือยังไม่เห็นว่าลูกดูแลตัวเองได้ แม่ไม่มีวันปล่อยให้ตัวเองเป็นอะไร แม่สัญญา”

แม่ไม่ได้พูดถึงพ่ออีกเลยและตั้งหน้าตั้งตาทำงาน รวมทั้งดูแลบันอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง เพื่อนๆ ของแม่มีหลายคนและมักไปไหนกันเป็นกลุ่มใหญ่เสมอ ทุกคนบอกว่าไม่อยากให้บันกับแม่คิดมากเรื่องการจากไปของพ่อ จึงมักชวนบันกับแม่ไปเที่ยวต่างจังหวัด แถบตลาดน้ำอัมพวา หรือไปทะเลใกล้ๆ อย่างพัทยา แต่ช่วงปีหลังๆ แม่บอกว่าต่างคนต่างยุ่ง จึงเจอกันแบบนานๆ ครั้ง ช่วงนี้เองที่หมอเพรามาปรากฏตัว

“อาหมอเป็นพี่ชายของอาพลอยจ๊ะ” แม่แนะนำหมอเพรากับบัน

อาพลอยที่แม่พูดถึงนั้น เป็นเพื่อนของแม่ตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย คุณหมอมีชื่อจริงและชื่อเล่นอย่างเดียวกันคือ ‘เพรา’ แต่มักไม่ค่อยมีใครเรียกชื่อ ทุกคนจะเรียกแต่คุณหมอ บันก็เรียก ‘อาหมอ’ แม้กระทั่งแม่อีกยังเรียก ‘พี่หมอ’

“ฉันเราก็เหมือนกันเลยนะบัน” หมอเพราะพูดยิ้มๆ “ชื่อเล่นกับชื่อจริง พยางค์เดียวกันนะ เด็กชายบัน”

ถ้าเพียงแต่อาหมจะมีท่าทางรู้มุกมิม และมีสายตาไม่น่าไว้วางใจสักนิดหนึ่งเหมือนผู้ชายนิสัยไม่ดีบางคน ถ้าเพียงแต่อาหมจะชอบสบถสักนิดเหมือนน้องชายของน้ำดาและลูกชายคนโตของป้าพิศ ถ้าเพียงแต่อาหมจะมีท่าทีรำคาญเด็กๆ ้วยเดียวกับบันและเพื่อนๆ บันยังจะนึกยินดีมากกว่านี้ เพราะบันจะได้เกลียดอาหมได้อย่างสนิทใจกว่านี้สักหน่อย แต่นี่อาหมเป็นผู้ใหญ่ที่พูดจาสุภาพและอ่อนโยน อาหมเป็นคนใจเย็นและมีเหตุผลมาก นอกจากนี้ยังเป็นผู้ชายที่ไม่ดื่มเหล้าและไม่สูบบุหรี่ บันเองก็รู้สึกที่อาหมไม่เคยดูเขาทั้งด้วยสายตาและคำพูดแม้แต่ครั้งเดียว

แม่เคยสอนว่าคนให้ดูที่แววตา บางคนมีสายตาไม่เป็นมิตรและดูถูกคนอื่น บางคนมีแววตาหลุกหลิกบอกความไม่น่าไว้วางใจ สายตาบางคนบ่งบอกถึงเล่ห์เหลี่ยมข้างใน ขณะที่อาหมของเขามีแววตาที่ลุ่มป่องบอกว่า ‘ชื่อสัตย์และจริงแท้’

เพื่อนสนิทอย่างเพชรยังเคยบอกว่าชอบอาหมมาก เพราะอาหมอใจดี และชื่อขนมมาฝากทุกครั้งที่มาหา ยินสั้มักชมว่าอาหมอใจเย็นและสนุกสนาน

ความจริงมีอยู่ว่า บันชอบหมอเพราะมาก แต่กำแพงระหว่างเขากับหมอเพราะเริ่มก่อตัวขึ้นตั้งแต่ได้ยินคำพูดของน้ำรินวันนั้น และดูเหมือนกำแพงนั้นหนาและสูงขึ้นไปอีก เมื่อป้าปานยืนยันว่าหมอเพราะคือคนรักใหม่ของแม่ วันนั้นเด็กชายรู้สึกสับสน บันโกรธและผิดหวังในตัวแม่มาก ทำไมอาหมไม่เป็นเพียงเพื่อนของแม่จริงๆ อย่างอาชัยกับลุงตึกนะ แม้บันชอบและเคารพอาหมคนนี้นี้อีกกว่าใครๆ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า เขาอยากให้อาหมหรือผู้ชายคนไหนมาแทนที่พ่อ

บันยังไม่ปักใจเชื่อป้าป่าน จนกระทั่งวันที่แม่เดินเข้ามาบอกด้วยตัวเองว่าแม่ตกลงใจจะใช้ชีวิตคู่ร่วมกับหมอเพรา วันนั้นเป็นวันที่บันรู้สึกผิดหวังมากยิ่งขึ้นไปอีก แต่เมื่อเห็นท่าที่เกรงอกเกรงใจของแม่แล้ว บันกลับเป็นฝ่ายรู้สึกผิดเสียเอง แม่บอกว่าถ้าเพียงแต่บันไม่ชอบหมอเพราสักนิดเดียวหรือบันไม่สบายใจ แม่ยินดีล้มเลิกทุกอย่างเพื่อบันทันที

บันพยายามหาเหตุผลมาบอกแม่ว่ามีอะไรบ้างที่บันไม่ชอบเกี่ยวกับอาหมอ แต่ดูเหมือนบันหาข้ออ้างไม่ได้สักข้อเดียว ที่จริงอาหมอดูเพียบพร้อมไปเสียทุกอย่างด้วยซ้ำจนบันนึกอิจฉา บันกลัวแม่จะรักอาหมอมากกว่าที่เคยรักพ่อ บันกลัวว่าแม่จะรักอาหมอมากกว่าบัน

คำพูดของน้ำรินยังวนเวียนอยู่ในความคิดของเด็กน้อย...คอยดูไปเถอะ อาหมออาจจะดีแต่เพียงแรกๆ ก็เป็นได้ ถ้าอาหมอเผลอดูหรือตีเขาแม่แต่เพียงครั้งเดียวนะ เขาจะฟ้องแม่ทันที แม่ไม่มีทางเห็นคนอื่นดีกว่าลูกชายคนเดียวที่แม่รัก ไม่มีใครมาแทนที่พ่อของเขาได้ทั้งนั้น เด็กชายบอกตัวเอง!

๓

เพื่อนคนแรก

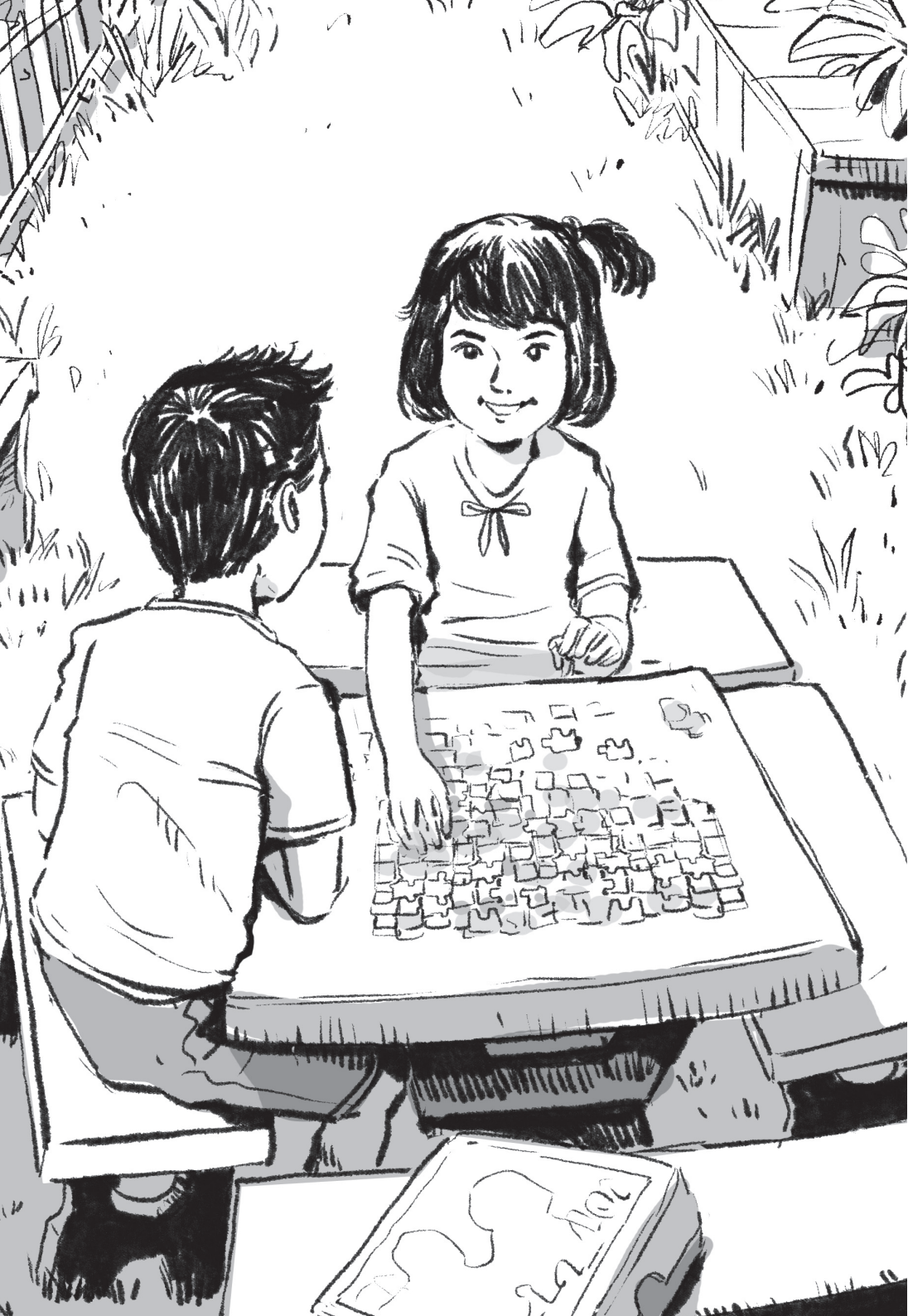
บันทึกตามที่เพื่อนๆ ขอให้แกะของขวัญได้ก็ต่อเมื่อมาถึง
อุดรฯ เรียบร้อยแล้ว เด็กชายยิ้มเมื่อค่อยๆ แกะกระดาษห่อของขวัญนั้น
ออกอย่างระมัดระวัง ก่อนอุทานออกมาอย่างยินดี เมื่อรู้ว่าของที่เพื่อน
มอบให้นั้นคืออะไร

มันเป็นภาพวาดเด็กผู้ชายห้าคน ซึ่งได้รูปเด็กแต่ละคนมีชื่อเขียน
ไว้เรียงตามลำดับคือ บัน เพชร ยืนส์ ต้นข้าว จิว หลังชื่อของบันถูกเติม
คำว่า ‘หัวน้ำแก้ง’ ลงไปด้วย

บันคาดว่าทุกคนคงช่วยกันวาดและระบายสีกันเอง ที่น่ารักที่สุด
คือ เพื่อนเอารูปนี้ใส่ในกรอบพลาสติกให้ด้วย

“ติดตรงไหนดีนะ” เด็กชายกวาดสายตาพลางยิ้ม เมื่อรู้แล้วว่า
จะติดมุมไหน

บันเลื่อนเก้าอี้เข้าไปใกล้ เพื่อนๆ ของเขาจะต้องอยู่ใกล้ๆ กับ
เทวดาน้อยผู้ใจดีสิ

“มูมนี่ดีที่สุดเลย เราจะได้เห็นพวกนายตลอดเวลาไง” เด็กชายพูดกับตัวเอง

“เพื่อนๆ ให้มาเจอลูก น่ารักจัง มาแม่ช่วย” แม่เดินยิ้มเข้ามาหา มีตะขอยู่ตัวหนึ่งในลิ้นชักพอดี แม่จึงบรรจุติดตะขอและแขวนกรอบรูปบนนั้นอย่างเรียบร้อย

“แล้วอาหมอละฮะแม่”

“อาบ่น้ำอยู่จ๊ะ” แม่ลูบผมปั้นอย่างรักใคร่ ก่อนจับตัวเขานั่งลงที่ปลายเตียงด้วยกัน

“ทำไมอาหมอมายอมย้ายไปอยู่กับเราที่กรุงเทพฯ ละครับแม่ ทำไมเราต้องเป็นฝ่ายย้ายมาอยู่ที่อุดรฯ ด้วย ที่นี้เราสองคนไม่รู้จักใครเลยด้วยซ้ำ แต่ที่กรุงเทพฯ เรามีเพื่อนมากมาย”

“งานของอาหมอยู่ที่นี้ยังงะจ๊ะ อาหมอกับแม่คุยกันว่าอยากให้ปันเรียนหนังสือที่ต่างจังหวัด มากกว่าใช้ชีวิตแบบเคร่งเครียดในกรุงเทพฯ ที่มีแต่มลภาวะ รถก็ติด อากาศก็ไม่ดี แถมปันยังต้องตื่นเช้ามิดไปโรงเรียนทุกวัน อยู่ที่นี่ลูกต้องตื่นเช้าก็จริง แต่ไม่ต้องรีบเร่งกับชีวิตและการเดินทางขนาดนั้น”

“แต่คนอื่นเขาก็อยู่กันได้นี่ฮะ” ปันแย้งอย่างไม่เข้าใจ คนอื่นๆ ก็อยู่กันได้ ไม่เห็นมีปัญหา แล้วทำไมปันกับแม่จะอยู่ไม่ได้ ปันเกิดและโตที่นั่นแท้ๆ ก็เห็นอยู่ดีมีความสุข

“ปันจ๊ะ แม่รู้นะลูกว่าช่วงแรกๆ มันอาจทำใจลำบากสักหน่อยทีจะยอมรับการเปลี่ยนแปลง แม่เข้าใจว่าลูกคิดถึงเพื่อนมากแค่ไหน แต่แม่เชื่อว่าอีกไม่นานลูกก็จะปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ ได้”

“แม่คงรักอาหมอมาก” ปันก้มหน้าลง ไม่อยากให้แม่เห็นว่าเขากำลังน้อยใจ เขาอยากให้แม่รู้สึกว่าเขาเป็นลูกที่พร้อมสนับสนุน และเห็นแก่ความสุขของแม่มากกว่านี้ถึงตัวเอง

“ฟังแม่นะลูก” แม่จับคางบันขึ้นมาอย่างเอ็นดู

ถ้าให้บันบอกว่าสายตาของแม่เป็นอย่างไร บันจะบอกว่ามันเป็นสายตาที่เต็มไปด้วยความอบอุ่น อ่อนโยนและจริงใจ ทุกถ้อยคำที่แม่พูดเชื่อถือได้มาตลอด และบันพร้อมจะเชื่อทุกอย่างที่แม่พูดนับจากนี้

“ความรักแบบหนุ่มสาว หรือความรักแบบผู้ใหญ่มีวันจืดชืดและโรยราตามกาลเวลา แต่ความรักที่พ่อแม่มีต่อลูกนั้นไม่มีวันเปลี่ยนแปลงหรือเสื่อมคลายลงได้ เมื่อถึงวันที่ลูกโตจนมีครอบครัวของตัวเอง วันนั้นแหละที่ลูกจะเข้าใจ แม่รักบันที่สุดในชีวิตนี้จะ”

“บันก็รักแม่” บันกอดแม่ไว้แน่น บันจะถือว่าเป็นคำสัญญาของแม่ก็แล้วกันว่าจะรักลูกไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

บันไม่กล้าถามออกไปว่า ถ้าวันหนึ่งแม่มีลูกกับอาหมอ แม่จะรักน้องมากกว่าที่รักบันไหม ตอนที่ยังเด็ก ทุกครั้งที่บันไม่ยอมแบ่งขนมหรือของเล่นให้เพื่อนๆ แม่ก็สอนว่าชื่อของบันหมายถึงการแบ่งปัน เพราะฉะนั้นบันต้องรู้จักแบ่งปันและเผื่อแผ่คนอื่นด้วย แล้วความรักเล่า...สามารถแบ่งปันกันง่ายๆ อย่างขนมและของเล่นได้ไหมหนอ บันไม่เคยมีพี่น้องท้องเดียวกันนี้ บันไม่รู้ว่าควรทำตัวอย่างไร บันเดาเอาว่าแม่ต้องสอนให้บันเผื่อแผ่ความรักไปให้น้องด้วย แต่บันจะทำอย่างนั้นได้ก็ต่อเมื่อแม่สัญญาว่าจะรักบันเหมือนเดิมไม่เสื่อมคลาย ซึ่งแม่ก็ได้สัญญาไปแล้ว เมื่อครูนี...

เมื่อวันงานเลี้ยงแนะนำตัวสมาชิกใหม่ทั้งหมดเพราบอกแม่ไว้มาถึง น้องสาวของหมอเพราหรือที่บันเรียกเธอว่า ‘อาพลอย’ รวมทั้งป้าปาน พี่สาวของแม่ก็มาร่วมงานในวันนั้นด้วย

ขณะนั้นยังเช้าอยู่ แม่นั่งให้อาพลอยทำผมให้อยู่ชั้นบนของบ้าน ขณะที่อาพลอยกับป้าปานมองแม่อย่างชื่นชมและช่วยกันสำรวจความ

เรียบร้อยของเสื้อผ้าที่แม่สวมใส่วันนั้น

“ปอใส่ชุดนี้แล้วสวยผุดผาดมากเลย ใส่สีชาครีมแล้วขับผิวมาก เป็นไงคะพี่ป่าน ฝีมือการทำผมของพลอย ต้องแก้ตรงไหนไหมคะ” อาพลอยหันมาถามยิ้มๆ

“สวยแล้ว สวยแล้วจ้ะ” ป้าป่านยิ้มกว้างพลางบ่นเสียดยายที่ ลุงป๋องกับป้าแก้วไม่ได้มาด้วย แต่ลุงป๋องโทร มาคุยกับแม่แทบทุกสัปดาห์ หลงคงห่วงน้องสาวคนสุดท้องไม่น้อย

“เริ่มต้นชีวิตใหม่เสียทีนะปอเอ๊ย ต่อไปนี่ก็เ็นครอบครัวแล้ว มีหลานให้พี่อีกสักคนสิ ตาป่านคงอยากมีน้อง”

“อย่าเพิ่งเลยคะ” แม่ทำหน้ากังวลขึ้นมา “เกรงใจพี่หมอ รอให้อะไรมันลงตัวเสียก่อนเถอะนะคะ”

“เกรงใจอะไรเล่า ปอก็” อาพลอยตีแซนแม่เบาๆ อย่างเอ็นดู “ตอนนีंपอเป็นภรรยาของพี่เพราแล้วนะ แล้วพี่ชายเราก็คงรักเด็กจะตาย”

“เห็นปอว่าคุณหมอมานะอยากเรียนแพทย์ หลังจากที่เห็นคุณแม่เสียชีวิตด้วยโรคหัวใจเหวอะคะ” ป้าป่านถามอย่างสนใจ

“ใช่คะ วันที่รับปริญญา พี่เพราแก่ก็เศร้าที่แม่ไม่ได้อยู่ด้วย พอเป็นหมอแล้วแก่ก็เลยทุ่มเทให้กับคนไข้ และสัญญาว่าจะดูแลพ่อให้ดีที่สุด พ่อไม่ยอมให้พี่เพราขอทุนเรียนเลยนะคะทั้งที่เรียนหมอมต้องใช้เงินเยอะ พ่อบอกว่าคนอื่นที่ยากจนขึ้นแค้นกว่าเรามีตั้งเยอะ ให้พวกเขาไปดีกว่า ตอนที่พ่อเสีย พี่เพราไม่คุยกับใครเลยเป็นเดือนๆ แกร็กพ่อมากเพราะเห็นพอลำบากมาเยอะ”

อาพลอยทำหน้าที่เศร้าเมื่อพูดถึงวันเก่าๆ ส่วนป้าป่านยิ้มอย่างปลอบปลื้มเมื่อได้ยินอย่างนั้น บ้าว่าพ่อกับแม่จะชื่นใจที่สุดเมื่อเห็นลูกเป็นคนดี ตั้งใจเรียนหนังสือ และเคารพรักพ่อแม่

ทั้งหมดลงไปข้างล่างเมื่อหมอเพราให้แม่บ้านเดินขึ้นมากบอกว่า

แขกหรือเริ่มทยอยกันมาบ้างแล้ว บ้านพักแพทย์หลังนั้นดูแคบลงไป
ถนัด เมื่อมีแขกมาเยือนในเช้าวันนั้น

งานเลี้ยงถูกจัดขึ้นอย่างเรียบง่ายภายในและบริเวณหน้าบ้านพัก
ซึ่งหอมเพราะส่งกับข้าวและเครื่องดื่มจากโรงแรมมีชื่อในตัวเมือง และมี
พนักงานของโรงแรมมาบริการให้ด้วย

ความที่เกิดและโตมาในเมืองหลวง บันจึงไม่ใช่เด็กที่เชินหรือ
ประหม่าเวลาถูกแนะนำตัวต่อหน้าผู้คนเยอะๆ ซึ่งผู้ใหญ่ในวันนั้น
ส่วนใหญ่เป็นคุณหมอด้วยกันทั้งนั้น มีเพื่อนสนิทของหมอเพราะขับรถมา
จากกรุงเทพฯ ห้าหกคน แขกทุกคนที่มาล้วนแต่เป็นคนที่มีรู้จักมักคุ้นและ
สนิทสนมกันจริงๆ เท่านั้น มีแต่คนเข้ามาจับแก้มและลูบหัวบัน แทบทุก
คนจะต้องบอกว่า

‘ลูกชายหน้าตาเหมือนคุณแม่มาก รูปหล่อจังเลย’

บันได้แต่ยิ้มรับ แต่บันสังเกตว่าแม่ดูประหม่าเล็กน้อย แม่จับมือ
บันไว้ตลอดเวลาและคอยถามบันว่าเบื่อหรือเปล่า บันได้แต่ยิ้มและบอก
ว่าเขาสบายดี

“แม่ของเธอสวยจัง” เด็กผู้หญิงรุ่นพี่คนหนึ่งบอกเมื่อบันเลี้ยง
ออกมานั่งกินอาหารตรงโต๊ะเล็กๆ ริมรั้ว หลังจากที่แม่ถูกผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง
ดึงตัวเข้าไปนั่งคุยกันในบ้าน เธอเป็นเด็กหญิงที่มากับแม่ของเธอซึ่งเป็น
แพทย์หญิงคนหนึ่ง เท่าที่บันเห็น รู้สึกว่าจะมากันทั้งสามพี่น้อง

“ดูสิ...ใส่ชุดแล็กส์ครีม เรียบแต่โก้จัง” เด็กหญิงทำตาลอยและ
ใช้คำแทนตัวว่าพี่อย่างสนิทสนม

“ทำผมก็สวยด้วย คุณแม่ของพี่ก็เคยทำผมทรงนี้ แต่ลอนผมไม่
สวยเท่าแม่ของเธอ...พี่ชื่อแพร่วั๊งจ๊ะ”

“ส่วนพี่ชื่อเพิงดาว” อีกคนถือจานอาหารมานั่งลงข้างกัน เธอ
แนะนำตัวเอง พร้อมกับยิ้มอย่างเด็กที่โตกว่า ความจริงคนพี่นั้นน่าจะ

อายุราวสิบสาม ส่วนคนนี้ไม่น่าเกินสิบสอง

“เราซื้อบันไชใหม่ เห็นคุณแม่บอกว่าเรากับแม่มาจากกรุงเทพฯ เป็นไง ชอบอุดรฯ ไหมล่ะ”

“ผมเพิ่งมาอยู่ได้ไม่นานครับ ยังบอกไม่ได้ว่าชอบหรือเปล่า”

บันตอบชื่อๆ แต่สองสาวหัวเราะถูกใจ พร้อมกับดึงบันเข้าไปหยิกแก้มอย่างเอ็นดู จนเด็กชายอดเงินไม่ได้

“แล้วนี่ยายเดือนหายไปไหน” คนพี่หันมาถาม คนน้องส่ายหน้า

“ไม่รู้ไปมุดอยู่ตรงไหน แม่คนนี้อายนั่น บันเห็นบ้างไหมล่ะ ยายเดือนน่าจะอายุเท่าๆ กับบัน สิบขวบใช้ไหม” เพียงดาวชวนคุย “แม่ปันสวยมากเลย ผิวพรรณดี หุ่นก็ดีดี แถมชื่อก็เพราะ ‘ปอดัก’...แปลกดีไม่เคยได้ยินใครชื่อนี้”

“แม่บอกว่าคุณตาตั้งให้คล้องจองกับพี่สาว ป้าผม คนที่กำลังยืนคุยกับแขกตรงนั้นไงละ ที่ใส่ชุดผ้าไหมสีชมพู ป้าชื่อปานทอ แม่ก็เลยชื่อปอดัก”

บันยิ้มเมื่อเห็นสองสาวทำท่าชื่นชม เขาขอตัวเลี้ยวออกมาเข้าห้องน้ำ งานนี้ไม่เห็นมีเด็กผู้ชายสักคน ทำเอาเขาเซ็งนิดๆ

เด็กชายเดินออกมาหลังบ้าน และพบว่าอากาศเข้านั้นกำลังเย็นสบาย ปานนี่เพื่อนๆ ของเขากำลังทำอะไรกันอยู่นะ บันกะไว้ว่าจะเขียนจดหมายหาเพื่อนในวันสองวันนี้แหละ

ทันใดนั้นเอง สายตาของเขาก็เลื้อยไปเห็นเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่ง เธอกำลังยืนห่อไหล่อยู่คนเดียว สีหน้าของเธอคล้ายกับเด็กที่กำลังเบื่อเกมประหม่า

“ทำไมมายืนอยู่ตรงนี้คนเดียวล่ะ” บันตรงเข้าไปถาม “ไม่สนุกเหรอ ทำไมไม่ออกไปนั่งหน้าบ้าน ทำไมมายืนอยู่ตรงนี้”

“เดือน...ไม่ชอบคนเยอะๆ จ๊ะ” เด็กหญิงมีสีหน้าตึ๋นๆ และ

ประหลาดอย่างเห็นได้ชัด

“มาเถอะ ไปกับเรา เราซื้อบันนะ” บันยิ้มให้เมื่อแนะนำตัวเอง
“เธอชื่ออะไรนะ เดือนไข่มุขไหม”

“ใช่...พราวเดือน”

“ชื่อเพราะจังเลย” บันชมจากใจจริง เขาแอบสังเกตว่าเด็กหญิง
ดูขี้อายและไม่ค่อยมั่นใจในตัวเองเท่าไร ผิดกับพี่สาวสองคนนั้นซึ่งดูเป็น
สาวกว่าวัยมาก การพูดจาก็ดูมั่นใจในตนเองมากกว่าน้องสาวคนนี้

“กินอะไรหรือยังล่ะ” บันถามยิ้มๆ เมื่อเห็นอีกฝ่ายก้มหน้างุด
เมื่อเห็นเธอส่ายหน้า บันจึงพยักพยับบอกว่าให้ตามเขามา

“เดี๋ยวเราไปตักกับข้าวให้นะ แล้วเรามานั่งกินด้วยกันนะ เดือน
ชอบน้ำหวานไหม เาน้ำแดงหรือน้ำผลไม้” บันถามอย่างเอาใจ
พยายามทำตัวเป็นเจ้าภาพที่ดี

“อะไรก็ได้จ๊ะ”

พราวเดือนก้มหน้างุดจนบันแอบอมยิ้ม เด็กชายเดินไปเลือก
อาหารมาสองสามอย่างและชวนให้เธอนั่งลงด้วยกัน ดูเด็กหญิงมีท่าที
กระดากและไม่มั่นใจอย่างเห็นได้ชัด ตอนนั้นสองสาวคนพี่นั้นไม่รู้หาย
ไปไหนแล้ว

“กินเยอะๆ นะเดือน ลองชิมดูซิว่าข้าวผัดกุ้งอร่อยไหม” บัน
คะยั้นคะยอเหมือนผู้ใหญ่คุยกับเด็ก “ไว้วันหลังมาชิมฝีมือแม่เานะ
รับรองว่าอร่อยไม่แพ้พ่อครัวในโรงแรมเลย อืม...จานนี้ก็อร่อย”

บันเคี้ยวตุ้ยๆ และยิ้มสดชื่นเมื่อเห็นเด็กผู้หญิงตรงหน้ายิ้มน้อยๆ
เธอหน้าแดงด้วยละ เขาพูดอะไรผิดจึ้นหรือ

บันอวดของขวัญที่เพื่อนให้มาอย่างภูมิใจ เขาชวนเด็กหญิง
พราวเดือนขึ้นมาชมห้องส่วนตัวเมื่อเห็นเธอเริ่มคลายความประหลาด

บ้างแล้ว พราวเดือนยิ้มอย่างพอใจเมื่อเห็นรูปวาดฝีมือเพื่อนๆ ของบัน เธอชมว่าน่ารักมาก และเป็นฝ่ายถามเขาว่าที่กรุงเทพฯ น่าอยู่ไหม

“บ้านเดือนอยู่นอกเมือง คุณพ่อไม่ชอบอยู่บ้านพักข้าราชการแบบนี้ ท่านว่าอู๊ดอู๋” เด็กหญิงบอกตรงๆ

“คุณแม่เคยบอกว่าอาพร่าเป็นคนโสด อยู่ตามลำพังแบบนี้ได้ไม่ลำบาก คุณแม่คุยกับคุณพ่อว่าสงสัยภรรยาของอาพร่าต้องสวยมากแน่ๆ เลย อาพร่าถึงยอมสละตำแหน่งหนุ่มโสดเนื้อหอมประจำโรงพยาบาล คุณแม่ของเธอสวยมากเลยนะจ๊ะบัน”

“ก็มีแต่คนพูดอย่างนั้นแหละ” บันยิ้มกว้างมากกว่าเดิม

ชุดเสื้อสั้นคลุมเขาคอปาดสีขาวครีมที่แม่ใส่วันนั้น ตัดเย็บจากผ้าไหมชาตินแบบเรียบแต่ดูโก้อย่างที่พรารู้ว่า วันนี้แม่ของเขาสวย ผุดผาดจริงๆ ด้วย แม่แต่งหน้าอ่อนๆ เท่านั้นแต่สวยจับใจ ส่วนอาหมอของบันสวมเสื้อสีขาวนวลกับกางเกงสแล็กส์สีเทาเข้ม วันนี้ดูท่าทางอาหมอของเขาสดชื่นกว่าทุกวันเลย

“แต่วันนี้แม่เกร็งๆ ยังไงก็ไม่รู้ ดูเหมือนแม่ตื่นเต้น”

“ท่านคงเหนื่อยเพราะแขกมากันเยอะมั้ง เออเนี่ยละ” พราวเดือนตั้งข้อสังเกต “หน้าตาของเธอเหมือนแม่มากกว่าเหมือนพ่อนะ”

“ก็จะเป็นได้ไงล่ะ” บันยกไหล่ “ก็เราไม่ใช่ลูกของอาหมอนี้ พ่อเราเสียไปตั้งนานแล้ว”

“จั้นเหร่อ” พราวเดือนทำหน้าเศร้าอย่างเห็นใจ “แล้วเธอไม่เสียใจเหร่อจ๊ะ”

“เรื่องที่พ่อเสียนะเหร่อ” บันหันมาถาม “เสียใจสิ แต่ตอนนั้นเรายังเด็กมาก แล้วอีกอย่างมันก็ผ่านมามากหลายปีแล้ว แม่บอกว่ายิ่งคิดถึงพ่อ เราก็ยิ่งต้องเป็นเด็กดี พ่อเราอยู่บนสวรรค์ คอยมองลงมาอยู่” บันเปลี่ยนเรื่องเมื่อเห็นอีกฝ่ายทำไหล่ห่ออีกแล้ว

“เดือนอย่ายืนหลังค่อมอย่างนั้นสิ เดี่ยวโตขึ้นจะติดนะ”

เด็กหญิงหัวเราะออกมาเบาๆ เมื่อเห็นบันทำท่ายืดอกขึ้นเป็นตัวอย่าง เขาสอนเธอเหมือนผู้ใหญ่สอนเด็กว่า

“แม่บอกว่าฝึกยังงี้ก็ได้ อย่างนั้น เวลาเดินเหินต้องมั่นใจ”

“แม่เราก็เคยบอก แต่มันผลอทุกทีนี่” เด็กหญิงทำหน้าจ้อย “พี่เราสองคนหน้าตาสวยน่ารัก เธอคงเห็นแล้ว ใครๆ ก็ชมพี่รู้งกับพี่ดาวทั้งนั้น เรารู้ตัวว่าเป็นลูกเปิดชี้เหรในบ้าน”

“ชี้เหรที่ไหนกันล่ะ เธอก็น่ารักดีออก เสียแต่ว่าดูไม่ค่อยมั่นใจในตัวเอง” บันยิ้มให้กำลังใจเธออีกครั้ง

“แล้วเธอก็เป็นเด็กผู้หญิงที่เรียบร้อยดีด้วย เราไม่ค่อยชอบผู้หญิงที่ทำตัวแกล่แสดเท่าไรหรอก เพื่อนเราที่กรุงเทพฯ บางคนมีลิปสติกด้วย ทั้งที่ยังไม่ถึงวัยที่ต้องใช้เครื่องสำอางสักหน่อย เดี่ยวเรามานั่งต่อจิกซอร์ด้วยกันดีไหม”

พราวเดือนยิ้มน้อยๆ เมื่อเห็นบันหยิบกล่องจิกซอร์ออกมา ทั้งคู่เริ่มลงมือต่อภาพอย่างชะมัดเข้มข้น

“เก่งนี่เรา” บันยัดตัวนั่งกอดอกชมเธอ เมื่อเห็นพราวเดือนต่อภาพได้อย่างคล่องแคล่ว

“ได้ยินคุณแม่บอกว่าเธอจะได้เรียนห้องเดียวกับเราละ บัน” พราวเดือนยิ้มกว้างเมื่อเห็นบันทำหน้าตื่นเต้น

“จันเธอก็เป็นเพื่อนคนแรกของเราที่นี่สินะ พราวเดือน” บันยิ้มกว้างให้เธอบ้าง

เขาเห็นเธอหน้าแดงขึ้นมา พลังก้มหน้างุดอีกแล้ว เด็กชายนึกขำจนเขาหลุดหัวเราะออกมาเบาๆ

โอ้เอ๋ย...ยายเด็กลูกเปิดชี้อาย!

เมื่องานเลี้ยงเลิก แยกหรือเริ่มทยอยกลับกันไปหมด หมอ

เพราะกับแม่ของป็นจึงช่วยกันสำรวจความเรียบร้อยภายในบ้าน ซึ่งไม่มีอะไรต้องห่วงมากนัก เพราะเรื่องอาหารและดอกไม้เป็นความรับผิดชอบทั้งหมดของทางโรงแรมซึ่งเป็นผู้รับจัดงานเลี้ยง

“ความจริงน่าจะค้างอีกสักคืน” หมอเพราะว่า เมื่อป่าป่านกับอาพลอยบอกว่าจะจับเที่ยวบินกลับเย็นนั้นเลยเพราะติดธุระทั้งคู่

“พี่ลงมานอนข้างล่างก็ได้นี่พลอย” คุณหมอพูดกับน้องสาวก่อนที่จะหันมาเอ่ยกับป่าป่านว่า “ต้องขอโทษด้วยจริงๆ นะครับพี่ป่านที่บ้านคับแคบไปหน่อย พลอยเองก็น่าจะอยู่กับหลานอีกสักวัน”

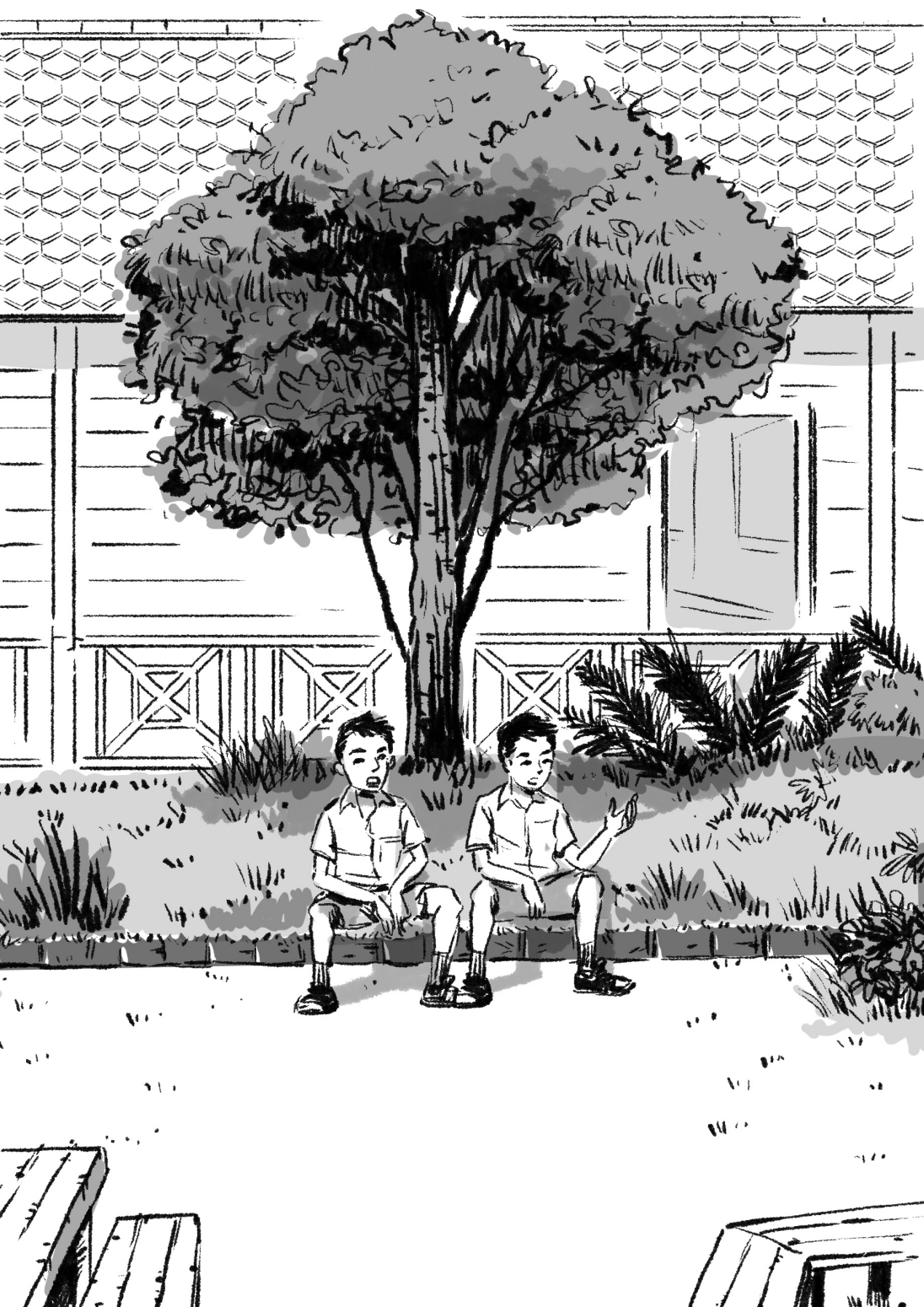
“อยากนอนคุยกับปอและตาป็นอีกสักคืนเหมือนกันค่ะพี่เพราะแต่พี่รู้งี้พลอยมีประชุมกับลูกค้าแต่เช้า บ้านพักหลังนี้ก็ไม่แคบไปหรอกค่ะ สำหรับครอบครัวเล็กอย่างตอนนี้ แต่ถ้ามีน้องให้ป็น คงต้องขยับขยายนะค่ะพี่เพราะ เดี่ยวหลานๆ ไม่มีที่วิ่งเล่น”

ดูท่าทางป่าป่านอยากพูดอะไรอยู่เหมือนกันแต่เกรงใจหมอเพราะวันแรกที่มา ป่าป่านพูดกับแม่ว่าบ้านคับแคบไปหน่อย ไม่มีที่ดินทำสวนให้เด็กสักแปลง ซึ่งแม่ได้แต่บอกว่าเกรงใจพี่หมอ

“ฝากดูแลน้องกับหลานพี่ด้วยนะค่ะคุณหมอ” ป่าป่านทำได้เพียงแค่นั้น ซึ่งแกก็ยิ้มแก้มปริ เมื่อน้องเขยรับปากอย่างหนักแน่นว่าจะดูแลป็นกับแม่อย่างดีที่สุด

“มีน้องให้เจ้าป็นเร็วๆ นะคะ อยากเห็นหน้าหลานไวๆ” ป่าป่านว่ายิ้มๆ

ตอนนั้นป็นเห็นพวกผู้ใหญ่ยิ้มให้กันอย่างมีความสุข ความรู้สึกบางอย่างเกิดขึ้นในใจของเด็กน้อย เขาค่อยๆ เดินเลี้ยวออกมา...โดยไม่มีใครสังเกตเห็น

๕

อาทิตย์

บันกำลังใช้มือลูบคลำตัวอักษรบนอกเสื้อนักเรียนที่แม่
แขวนเตรียมไว้ให้เรียบร้อย เด็กชายรู้ว่า อาหมอกับแม่ของเขาจด
ทะเบียนสมรสกันตั้งแต่อยู่ที่กรุงเทพฯ แล้ว บันรู้ว่าเขาต้องเปลี่ยนมาใช้
นามสกุลของอาหมอ ในฐานะบุตรบุญธรรม ตั้งแต่ก่อนย้ายมาที่นี่แล้ว
“ต่อไปนี่เวลาทำการบ้าน บันต้องเขียนนามสกุลใหม่ ใช่ไหมครับ
แม่”

บันถามเมื่อสวมกางเกงและคาดเข็มขัดอย่างเรียบร้อย แม่ละมือ
จากการหวีผมให้เขาก่อนยิ้มให้

“ใช่แล้วลูก ตามกฎหมาย บันคือลูกของอาหมอตั้งแต่อ่อนปิด
เทอมใหญ่ที่โน่นแล้ว”

“ตามกฎหมาย” บันทวนคำอย่างไม่เข้าใจ

“อืม...หมายความว่า ตอนนี้อาหมอก็คือพ่อของบันจริงๆ แล้ว อา
หมอมีสติทุกอย่างที่จะปกครองและเลี้ยงดูบันอย่างพ่อแท้ๆ คนหนึ่ง

อาหมามีสิทธิอบรมสั่งสอน รวมทั้งว่ากล่าวตักเตือนเมื่อเห็นว่าลูกชาย
คนโตของอาหมอคนนี้เกเร”

แม่บิดแก้มทั้งสองข้างของบันไปมาอย่างมันเขี้ยวเมื่อเห็นบันทำ
หน้าย่น บันว่าไม่เห็นอาหมอดูบันสักครั้ง

“ถ้าบันดีอกก็ต้องดูบ้างจ๊ะ พ่อแม่ที่ไม่ว่ากล่าวตักเตือนลูกเลย
อย่างนั้นถือว่าไม่รักลูก”

“ฉันอาหมอก็ไม่รักบันสิ ไม่เห็นอาหมอว่ากล่าวตักเตือนบ้าง”

“เพราะบันเป็นเด็กดีต่างหากละจ๊ะ บันยังไม่เคยทำตัวเกเรให้
อาหมอเห็นสักครั้ง จ๊ะ...อย่าเอ็ดไปนะ” แม่เอามือป้องปากพลาง
กระซิบ

“อาพลอยบอกว่า เวลาอาหมอดูนะ ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้เลยละ
ไม่ใช่กลัวนะแต่เกรงใจ เพราะอาหมอจะดุก็ต่อเมื่อถึงที่สุดแล้วเท่านั้น
แล้วเมื่อวาน อาหมอแอบมาบอกแม่ว่าไม่กล้าดูบันเพราะกลัวบันไม่รัก”

“อาหมอพูดอย่างนั้นจริงหรออะ” เด็กชายยิ้มอย่างพอใจเมื่อ
เห็นแม่ของเขาพยักหน้ายืนยัน

“แม่คงไม่ตัดสินใจมาใช้ชีวิตกับอาหมอที่นี่ ถ้าเห็นว่าอาหมอ
ไม่ได้รักบัน” แม่จับมือของบันขึ้นมา และพูดด้วยท่าทีจริงจังขึ้น

“แม่รู้ว่าอาหมอรักบันมากเท่าที่พ่อคนหนึ่งจะรักลูกได้ มากเท่าที่
แม่รักบัน และแม่เชื่อด้วยว่าบันก็รักอาหมอ ตอนนี้บันเป็นลูกอาหมอ
อย่างสมบูรณ์แล้ว อย่าทำให้อาหมอผิดหวังนะลูก”

บันก้มหน้าลงและใช้มือลูบตัวอักษรตรงอกเสื้อก่อนพิมพ์ว่า

“บัน วงศ์สุวรรณกิกจจา”

คุณครูประจำชั้นแนะนำบันกับเพื่อนใหม่ในวันเปิดเรียน
วันแรก ดูท่าทางเพื่อนๆ ทั้งสี่สิบห้าคนตื่นเต้นไม่น้อย ที่ได้เจอเพื่อนใหม่

ซึ่งย้ายมาจากกรุงเทพฯ อย่างเขา

หลายคนได้ถามเรื่องรถไฟฟ้าและรถไฟฟ้าใต้ดินอย่างตื่นเต้น ขณะที่บางคนก็บอกว่าเคยใช้บริการมาบ้างแล้วในช่วงปิดเทอมที่ผ่านมา ส่วนพราวเดียนั้นมีสีหน้าภูมิใจ เมื่อปันบอกเพื่อนๆ ว่าเธอคือเพื่อนคนแรกของเขาที่นี่

เพื่อนผู้ชายที่นั่งโต๊ะข้างปันมีชื่อว่า เด็กชายอาทิตย์ ซึ่งปันอ่านจากป้ายชื่อตรงอกเสื้อของเขาเองไม่ใช่จากการแนะนำตัวกัน อาทิตย์เป็นเด็กเงียบๆ เขาแทบไม่คุยอะไรกับปันเลยนอกจากยิ้มจ้อยๆ ให้เท่านั้น จนปันอดแปลกใจไม่ได้ ปันเห็นเขานั่งซึมคล้ายคนใจลอยเวลาเรียนด้วย

“นายไม่สบายหรือเปล่าอาทิตย์” ปันหันไปถามเมื่อถึงช่วงพักเปลี่ยนชั่วโมงเรียน ระหว่างรอคุณครูวิชาใหม่เข้ามา “ปวดหัวหรือเปล่า”

อาทิตย์ไม่ตอบ แต่ส่ายหน้าปฏิเสธจนปันงง เขาเจียบบันแปลกใจ ปันอดทนรอจนกระทั่งเลิกเรียนเพื่อหาโอกาสคุยกับเพื่อนใหม่ คนนี้ตามลำพัง

เมื่อเพื่อนๆ เดินออกไปจนหมดแล้ว ปันเห็นอาทิตย์หันมาเก็บกระเป๋าของตัวเองบ้าง และเดินตามเพื่อนออกไป ดูเหมือนก่อนหน้านี้ อาทิตย์จริงจังรอให้เพื่อนออกไปหมดเสียก่อน

“เดี๋ยวก่อนสิ! อาทิตย์” ปันร้องเรียก “ไปนั่งคุยกันก่อนไหม”

ปันเกลี้ยกล่อมให้เพื่อนของเขานั่งลงคุยกันตรงม้านั่งหินอ่อนแถบนั่นจนได้ ขณะนั้นมีเด็กนักเรียนคนอื่นๆ กำลังวิ่งเล่นกันอยู่เต็มระหว่างรอผู้ปกครองมารับ คุณหมอบให้แม่เอรามาจับปันแต่แม่ของเขายังมาไม่ถึง อาจเป็นเพราะกะเวลายังไม่ถูกก็ได้ ซึ่งไม่ใช่เรื่องใหญ่สำหรับปันเพราะตอนอยู่กรุงเทพฯ เขาเดินทางด้วยรถประจำทางและรถไฟฟ้าด้วยตนเองเป็นประจำอยู่แล้ว เวลาเลิกเรียนบางทีก็นั่งรถไฟ

ได้เดินไปเจอแม่ที่ทำงาน

พอย้ายมาอยู่ที่อุดรฯ หมอเพราบอกว่านั่งรถยนต์ส่วนตัวสะดวกกว่า เพราะรถประจำทางหรือรถสองแถวใช้เวลานานและกะเวลายาก หมอเพราจึงให้แม่เอารถของคุณหมอมามาใช้ อีกอย่างป้าป่านบอกว่าคนอื่นคงหัวเราะเอา เป็นถึงภรรยาและลูกชายของนายแพทย์ แต่กลับไม่มีรถยนต์ใช้ ถ้าเป็นที่กรุงเทพฯ คงไม่มีใครว่า เพราะไม่มีใครสนใจใครอยู่แล้ว แต่สังคมต่างจังหวัดยังถือเรื่องพวกนี้อยู่

ป้าป่านอยากให้หมอเพราออกรถใหม่สักคันให้แม่ของบันด้วยซ้ำ แต่แม่รีบบอกว่าไม่มีความจำเป็นต้องทำอย่างนั้น ตามปกติอาหมอของบันก็เดินไปทำงานได้ เพราะประจำอยู่ที่โรงพยาบาลทั้งวันอยู่แล้ว อีกอย่าง หมอเพราไม่ได้เปิดคลินิกอย่างพ่อกับแม่ของพราวเดือน ที่ต้องขับรถวิ่งรอกไปมาอย่างนั้น

เมื่อก่อนแม่ก็เคยมีรถยนต์แต่แม่ขายไปแล้ว ได้ยินป้าป่านบอกว่า แม่เอาเงินไปโปะจ่ายดอกเบี้ยธนาคารเพื่อผ่อนบ้านที่กรุงเทพฯ หลังนั้น เวลาเงินโบนัสประจำปีของบริษัทออกมาที่ แม่ก็แบ่งเงินก้อนนั้นออกมาตัดจ่าย เพื่อให้ภาระบ้านหลังนั้นหมดเร็วขึ้น

“ทำไมนายไม่คุยกับเราเลย นายไม่ชอบเราหรือเปล่า” บันถามด้วยท่าที่จริงจังและอยากรู้

“ไม่เคยมีเพื่อนคนไหนถามเราแบบนี้ นายเป็นคนแรก” อาทิตย์ตอบยาวๆ เป็นครั้งแรก ทำให้บันถึงกับยิ้มออกมาอย่างดีใจ “ทำไมนายถึงย้ายมาอยู่ที่อุดรฯ ล่ะ”

“นายมีชื่อเล่นใหม่ อาทิตย์” บันยิ้มเมื่ออาทิตย์ตอบว่ามี เขาชื่อ ‘ชัน’ ที่แปลว่าดวงอาทิตย์

“ชันกับบันคลั่งจองกันดีนะ แล้วเราก็เป็นเพื่อนกันด้วยนะชัน”

ปันว่ายิ้มๆ

“เราย้ายตามแม่มานะ พ่อเรา...เอ่อ...อาหมอบุ๊เป็นนายแพทย์อยู่ที่โรงพยาบาลค่ายฯ”

“ลูกหมอบุ๊เอง มิน่า ใครๆ ก็เห่อ”

อาทิตย์ทำหน้ายิ้ม แต่น้ำแปลกที่ปันรู้สึกเหมือนกับว่ามันเป็นยิ้มเยาะ และปันไม่ชอบให้เพื่อนของเขายิ้มแบบนี้เลย อาทิตย์ผุดลุกขึ้นยืนและเดินจากไปทันทีโดยไม่ลาอะไรทั้งสิ้น

“เดี๋ยวลีซัน!” ปันตามไปดิ่งไล่เพื่อนเบาๆ ให้หันกลับมา “นายพูดแบบนี้หมายความว่าไง ลูกหมอบุ๊แล้วเป็นไงเธอ ไม่เห็นเข้าใจ”

“ไม่ต้องมายุ่งกับเรา!” อาทิตย์สะบัดไหล่พลางจ้องหน้า “เราไม่ชอบคบกับพวกลูกคนรวย”

อาทิตย์เดินท่อมๆ จากไป ทิ้งให้ปันทำหน้าไม่เข้าใจอยู่คนเดียว แต่ดูเหมือนพราวเดือนไม่มีที่ท่าแปลกใจนัก เมื่อปันเอาเรื่องที่เขาข้องใจไปถามในวันต่อมา

“อาทิตย์เค้าก็เป็นแบบนี้แหละ วันๆ เค้าไม่ค่อยกับใครหรอก ยิ่งกับเดือนเค้ายังไม่คุย แล้วเดือนเองก็ไม่กล้าคุยกับเค้าด้วย”

“ทำไมเป็นอย่างนั้นล่ะ” ปันทำหน้าสงสัย “ทำไมเดือนไม่กล้าคุยกับเขา”

“ก็...” เด็กหญิงทำท่านึก “อาทิตย์ไม่ยิ้มแย้มเหมือนเพื่อนคนอื่นนะสิ เค้าเหมือนพวกคิดมาก ดูเก็บกด อีกอย่างเราก็ไม่ค่อยสนิทกับเพื่อนผู้ชายนักหรอก พวกผู้ชายชอบแกล้งเรา บางทีก็มาด่าเรา ไม่มีใครคุยดีๆ เหมือนปันเลยสักคน คุณแม่ยังชมเลยว่าปันเป็นเด็กที่วางตัวดี”

“แล้วเดือนพอรู้ใหม่ว่าทำไมฉันไม่ชอบคุยกับเพื่อน?” ปันยังติดใจเรื่องเพื่อนใหม่ผู้ชอบทำตัวลึกลับของเขาอยู่ “แล้วทำไมเขาไม่ชอบ

คนที่เป็ลลูลูกหมอ”

“ที่จริงไม่ใช่แค่หมอหรรอก หนูนาเคยบอกว่อาทิตยัไม่ชอบพวกคนรวย ใครก็ตามที่มีพ่อแม่ขั้บรดคันใหญ่ๆ มารับมาส่ง เค้าไม่ชอบทั้งนั้น เดือนก็ไม่รู้เหมือนกันว่ทำไม แต่เดือนว่เขาคงชอบบันนะ เขาถึงยอมให้บันเรียกชื่อเล่นของเขาว่อย่างนั้น ปกติอาทิตยัให้เพื่่อนเรียกชื่อจริงเท่านั้น เค้าดูไม่ค่อยไว้ว่ใจใคร เดือนว่บันอย่าไปยุ่งกับเค้าเลย” เธอบอกว่อย่างเป็ลนหวัง

ตอนนีัพรววเดือนเริ่มสนิหสนิมกับบันมากขึ้นแล้ว หลังจากงานเลี้ยงวันนั้น เธอกับบันได้เจอกันอีกสองสามครั้งตามหวังสรรพสินค้้า ตอนนั้นแม่พากับันไปเลือกซื้อเครื่องครัวบางอย่่างเพิ่มเติมขึ้น ตอนที่อยู่คนเดียว อาหมอของเขามิ่เครื่องครัวเพราะไม่ว่ทำกับข้าวกินเอง จะมีก็แต่ตุ้้เย็นกับกระตักน้้าร้อนเท่านั้น อาพลอยเห็นแล้วสงสาร เวลามาเยี่ยมพี่ชายทีไร เธอจึงหาซื้อของกินมาใส่ตุ้้เย็นไว้ให้พี่ชายของเธอเสมอ

“ว่ไ่ละบัน เดือนว่ปล่อยเค้าว่อย่างนั้นแหละ อาทิตยัเค้าก็เป็ลนแบบนี้”

“แต่ชั้นเป็ลนเพื่่อนของพวกเรานะเดือน” บันมีสีหน้าครุ่นคิด “เรากะไม่ว่สนใจเพื่่อนทีหนึ่งข้่างกันทุกวันเลยแบบนั้นได้ย่่างง”

หลั้ลอบสังเกตทำทียของอาทิตยัอยู่หลายวัน บันบอกตัวเองว่เขาต้องรู้ให้ได้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น ถึงทำให้เพื่่อนของเขาคนนีัไม่ว่ยอมสูงสิงกับใครแบบนี้

ดังนั้น หลั้เล็กเรียนวันหนึ่ง เมื่อเห็นอาทิตยัเก็บกระเป่านักเรียนแล้วเดินคุ่มออกไปนอกห้อง เขาก็สาวเท้าตามอาทิตยัออกไปทันที และตัดสินใจพูดออกไปว่อย่างทีคิดว่

“เราอยากเป็ลนเพื่่อนกับนายนะชั้น ทำไม่นายไม่ว่อยากเป็ลนเพื่่อน

กับเราละ บอกเหตุผลได้ไหม”

“เมื่อไหร่นายจะเลิกตอแยกับเราเสียที” อาทิตย์หยุดเดิน เขาทำหน้าเบื่อหน่ายก่อนจ้องหน้าบันตรงๆ

“คนอื่นรุ่มล่อมอยากเป็นเพื่อนกับลูกคนรวยที่เป็นเด็กกรุงเทพฯ อย่างนายกันทั้งห้อง ไม่เห็นจำเป็นต้องมาสนใจเรา หรือว่านายเป็นตุ๊ด”

“เป็นที่ไหนกันเล่า!” บันหัวเราะเสียงดังอย่างนึกขำกับคำพูดของเพื่อน จนอาทิตย์ยิ้มออกมาได้ “เราแค่ไม่ชอบเห็นเพื่อนทำหน้าเบื่อโลกเท่านั้น แล้วอีกอย่างเราก็ไม่ใช่ลูกคนรวยด้วย”

“เป็นถึงลูกหมอ ไม่รวยได้ไง” อาทิตย์ทำหน้าเยาะไ้ย้ “เราเห็นรถที่แม่นายขับมารับวันก่อน รถแบบนี้แพงจะตาย คิดว่าเราไม่รู้เหรอ แต่เออเนี่ยเนะ แม่นายสวยมากเลยนะ ทำทางใจดีด้วย”

“แม่บอกว่ารถคันนั้นเป็นรถมือสอง รถแลนด์โรเวอร์ราคาแพง อามอไม่มีเงินซื้อรถใหม่หรอก แล้วก็ซื้อจากญาติๆ กันด้วย เขาขายต่อให้ พวกเราอยู่บ้านพักในโรงพยาบาลกันด้วยซ้ำ แอ่มอเขาก็ไม่ได้เปิดคลินิกอย่างหมอคนอื่น รายได้ไม่ได้เยอะอย่างที่คนอื่นคิดหรอก เพราะค่าใช้จ่ายเราก็มี”

ตอนนั้นบันเห็นอาทิตย์ทำหน้ากึ่งเชื่อกึ่งไม่เชื่อในสิ่งที่เขาพูด ความจริงบันก็จำจากที่แม่เคยเล่าให้ฟัง แม่สอนเสมอว่าอย่าให้ความสำคัญกับวัตถุมากกว่าจิตใจ และอย่าทำอะไรเกินตัว วันก่อนบันได้ยินอามอของเขายกออกว่าจะออกรถเก๋งคันเล็กๆ ไว้ให้แม่ใช้ แม่ยังบอกเลยว่าไม่เอา รอให้ถึงคราวจำเป็นจริงๆ เสียก่อนค่อยตัดสินใจซื้อ

แม้ให้ความสำคัญกับพวกเครื่องครัวไว้ทำอาหารดีๆ ให้บันกับอามอ มากกว่าสนใจกระเป๋าและเสื้อผ้าราคาแพงเหมือนผู้หญิงคนอื่น เวลาไปห้างสรรพสินค้าแม่ก็พาไปเลือกหาหนังสือดีๆ สักเล่มให้บัน และสนใจแต่พวกผักผลไม้กับอาหารการกินที่แม่เห็นว่า มีประโยชน์ต่อบัน

และอาหมอมากกว่าอย่างอื่น

แม่แทบไม่มองข้าวของสำหรับตัวเองด้วยซ้ำ พวกเครื่องสำอองต่างๆ แม็ก็นี่ซื้อเท่าที่จำเป็นจริงๆ เท่านั้น บันรู้สึกว่ตั้งแต่ย้ายมาอยู่ที่นี่ แม่ใช้จ่ายอย่างระมัดระวังมากกว่าตอนที่อยู่กรุงเทพฯ เสียอีก บางทีแม่มคิดแล้วคิดอีกกว่าจะตัดสินใจซื้อข้าวของสักชิ้น หรือบางทีแม็ก็นี่รอจนมันลดราคาเกือบครึ่งถึงยอมควักเงินซื้อ

“นายอยู่บ้านพักในโรงพยาบาลจริงๆ เหรอ แล้วอาหมอของนายก็ไม่มีคลินิกจริงๆ เหรอ”

อาทิตยน์ทำหน้าประหลาดเมื่อเห็นบันพยักหน้ายืนยัน ก่อนหน้านั้นบันเองก็เคยได้ยินมาว่าอาทิตยน์เองก็อยู่บ้านพักตำรวจเหมือนกัน

“ทั้งบ้านก็มีรถอยู่คันเดียว อ้อ...จริงสิ มีจักรยานของเราคันหนึ่งกับของแม่อีกคัน” บันว่า

“บางทีถ้ารับมากๆ อาหมอก็ยืมจักรยานของแม่ปั่นไปทำงาน บางวันที่ไม่เร่งรีบมากก็เดินเอา”

“แสดงว่าอาหมอของนายสมณะพอสมควร” อาทิตยน์ทำท่าเหมือนผู้ใหญ่ “ปกติเห็นแต่พวกหมอเปิดคลินิกกันให้เกลื่อน ซั้รรถเก๋งคันเบ้อเริ่มขับ แต่แม่เราบอกว่าส่วนใหญ่มีแต่เมียหมอขับ พวกหมอมีเวลาที่ไหน วันๆ อยู่แต่คลินิก ไม่รู้จะกอบโกย หาเงินไปถึงไหน”

“ทำไมนายไม่ชอบหมอละชั้น”

“ความจริงก็ไม่ได้เจาะจงว่าต้องเป็นพวกหมอหรอก”

เป็นอย่างทีพราวเดือนว่าเสียด้วยสิ อาทิตยน์ไม่ชอบคนรวย แต่บันก็บอกไปแล้วว่อาหมอของเขาไม่ได้รวยอย่างทีใครคิด

“เราไม่ชอบพวกคนมีเงิน แต่ยอมรับว่ามีอคติกับพวกหมอ แม่เราตายเพราะโรคมะเร็ง พ่อบอกว่าหมอไม่ค่อยสนใจไยดีเท่าไร กว่าจจะตรวจพบว่เป็นมะเร็ง ก็เปลี่ยนหมอไปไม่รู้ตั้งกี่คน”

“โอ้!” บันอุทาน “นายไม่มีแม่หรือหรือนี่! แล้วตอนนี้ยายอยู่
กับใคร”

“อยู่กับพ่อ แม่เลี้ยง แล้วก็น้องๆ” อาทิตย์ทำหน้าขมึน บัน
สังเกตมานานแล้วว่าเพื่อนของเขาคนนี้มีความเศร้า

“เรามีน้องสาวหนึ่งคน น้องชายหนึ่งคน เป็นลูกของพ่อกับ
แม่เลี้ยงเรา แล้วนายล่ะ มีพี่น้องกี่คน โอ! แล้วทำไมนายเรียกพ่อว่า
อาหมอ หรือว่านายก็เป็น...”

“ก็จริง” บันถอนหายใจ ความจริงเขาเลี้ยงใช้คำพวกนี้มา
ตลอด ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน บันรู้แต่ว่าไม่ชอบคำเรียกพวกนี้ พ่อเลี้ยง
ลูกเลี้ยง หมาหัวเน่า...

“ความจริงเราสองคนมีอะไรคล้ายๆ กันนะ เราต่างก็เป็นลูกเลี้ยง
เรามีพ่อเลี้ยง ส่วนนายก็มีแม่เลี้ยง งั้นเราก็คือเป็นเพื่อนกันได้แล้วนะชั้น”

“พ่อเลี้ยงของนายใจดีไหมบัน” อาทิตย์ถาม

“ใจดีสิ ดีมากด้วย” บันตอบแบบไม่ต้องคิด

เด็กชายก้มลงมองรองเท้านักเรียนสีดำที่กำลังสวมอยู่ รองเท้า
ของเขาถูกขัดจนมันวับทุกเช้า พอตกเย็นแม่มันจะเลอะฝุ่นไปบ้างเพราะ
เขาวิ่งเล่นกับเพื่อนระหว่างรอแม่มารับ แต่บันพบว่าเช้าวันต่อมา
รองเท้าของเขาก็สะอาดมันวับเหมือนเดิม แม่บอกว่าอาหมอเป็นคนขัด
รองเท้าให้นักเรียนให้เขาทุกวันก่อนไปทำงาน จนแม่รีบห้ามด้วยความ
เกรงใจว่าที่หลังไม่ต้องทำก็ได้ เดี่ยวแม่ทำเอง แต่อาหมอของบันกลับ
บอกว่าไม่เป็นไร เขาเต็มใจทำ

ระยะหลังมานี้หมอเพราะขลุ่ยอยู่ที่โรงพยาบาลแทบทั้งวัน
เพราะมีคนไข้ฉุกเฉินที่ต้องดูแลใกล้ชิดหลังผ่าตัดอยู่หลายราย บางวัน
คุณหมอก็ออกไปแต่เช้ามืด บางวันก็กลับจนมืดค่ำ แต่อย่างหนึ่งที่ไม่

เคยเปลี่ยนคือ รองเท้านักเรียนที่ยังมันวับเหมือนเดิมทุกเช้าของบัน ส่วนแม่ก็ทำหน้าที่รับส่งและดูแลเรื่องอาหารการกินของบันกับหมอเพราะรวมทั้งดูแลความเรียบร้อยภายในบ้านด้วย

บันเริ่มตระหนักว่าสัมพันธ์ภาพระหว่างเขากับแม่ ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างที่เขากลัวเลยสักนิด ตรงข้าม...แม่กลับมีเวลาพูดคุยกับเขามากกว่าสมัยทำงานประจำที่กรุงเทพฯ เสียอีก ที่สำคัญ อาหมอไม่ได้แย่งความรักและแย่งเวลาของแม่ไปจากเขาอย่างที่บันเคยกังวล เด็กชายรู้สึกอบอุ่นใจมากกว่าที่เคยด้วยซ้ำ เมื่อได้อยู่ใกล้ชิดกับอาหมอของเขาในบ้านหลังเดียวกันแบบนี้

บันเริ่มปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ และเพื่อนที่โรงเรียนได้ดีขึ้นเรื่อยๆ ตอนนี้เขากับอาทิพย์สนิทสนมกันมากยิ่งขึ้นแล้ว อาทิพย์ไว้วางใจเขามากกล้าเปิดเผยเรื่องในครอบครัวให้บันฟังอยู่บ่อยๆ ทั้งคู่มักใช้เวลานั่งคุยกันในช่วงหลังเลิกเรียน บางวันก็ไปเล่นเตะบอลร่วมกับเพื่อนผู้ชายคนอื่นๆ

วันไหนที่หมอเพราบอกว่าไม่ต้องทำกับข้าวเผื่อเพราะอยู่เวรเด็ก แม่ก็จะพากับันไปเดินเล่นที่สวนสาธารณะและกินข้าวที่นั่นเลย ที่สวนสาธารณะหนองประจักษ์ศิลปาคม หรือที่ชาวอุดรธานีเรียกกันสั้นๆ ว่า ‘หนองประจักษ์’ นั้น มีผู้คนไปออกกำลังกายกันเป็นจำนวนมาก ส่วนใหญ่จะไปเดินเร็วหรือวิ่งเหยาะๆ รอบหนองน้ำขนาดใหญ่แห่งนั้น บางคนก็นำจักรยานไปปั่น ส่วนบันชอบไปให้อาหารปลา ปลาที่นั่นตัวโตและมีเยอะมากด้วย เวลาบันโยนเศษขนมปังลงไป ปลาเป็นร้อยเป็นพันตัวต่างว่ายน้ำมาแย่งกันจับกินขนมปังทันที

ส่วนแม่นั้น ถ้าวันไหนไม่เร่งรีบมาก แม่ชอบเดินเอื่อยๆ จูงมือบันไปตามทางเดิน และชี้ชวนให้ดูต้นไม้ที่ปลูกอยู่รายรอบ ซึ่งตามทางเดินนั้น มีต้นพญาสัตบรรณ หรือที่เรียกกันว่า ‘ต้นตีนเป็ด’ ปลูกอยู่เป็นจุดๆ

แม่บอกว่าพญาสัตบรรณออกดอกช่วงต้นฤดูหนาว ถ้าปลูกในที่โล่งตามสวนสาธารณะใหญ่ๆ แบบนี้ และเราเดินผ่านใกล้ๆ กลิ่นของดอกจะหอมอ่อนๆ กำลังพอดี แต่ถ้าดมใกล้ๆ และนานๆ กลิ่นดอกไม้ชนิดนี้หอมแรงเกินไป ทำให้บางคนเวียนหัวได้

บ่ายวันอาทิตย์หนึ่ง แม่ปล่อยให้ปันออกไปปั่นจักรยานเล่นรอบบ้านพักแพทย์คนเดียว เพราะแม่เจ็บข้อเท้าจากที่หกล้มเมื่อสามสัปดาห์ก่อน

ปันค่อยๆ จูงจักรยานออกไป และปั่นวนเล่นคนเดียวอยู่หลายรอบ เด็กชายพยายามมองหาเด็กผู้ชายรุ่นราวคราวเดียวกันแถวนั้น แต่ไม่ยักเจอสักคน หมอและพยาบาลที่นี้ส่วนใหญ่ทำงานกันเป็นเวลาและอยู่บ้านใครบ้านมัน มีทักทายกันบ้าง แต่ไม่ถึงกับสรวลเสเฮฮาอย่างหมู่บ้านของปันที่กรุงเทพฯ วันก่อนแม่ยังคุยกับป้าป่านทางโทรศัพท์เลยว่า ตอนอยู่กรุงเทพฯ ยังดูเฮฮากว่านี้ แต่นี่กลับตาลปัตร ที่ต่างจังหวัดกลับต่างคนต่างอยู่ไปเสียอย่างนั้น

“หนู...หนู มานี่ซิ”

คุณป้าสวมชุดพยาบาลท่าทางใจดีคนหนึ่งร้องเรียก ท่าทางแกล้งเพิกเฉยออกมา ปันจึงชะลอรถและค่อยๆ จูงจักรยานเดินเข้าไปหาพร้อมยกมือไหว้

“ตายจริง! น่ารักจัง” คุณป้าทำท่าเอ็นดู “ลูกเค้าเหล่าใครกันจะเห็นมาปั่นจักรยานคนเดียวหลายครั้งแล้ว หน้าตาน่าเอ็นดูเชียว แหม รู้ความอีกแฉะ”

“ผมอยู่บ้านพักตรงโน้นครับ” ปันชี้มือ “หลังที่สอง บ้านของเอ๋อ...นายแพทย์เพรา”

“โอ ตายจริง!” คุณป้าทำเสียงตื่นเต้นขึ้นมาทันที “นี่หนูเป็นลูกติดของภรรยาหมอเพราะที่เขาพูดกันใช่ไหม ตาย! หน้าตาน่ารักอย่างนี้

นี่เอง ได้ยืนยันว่าคุณแม่หนูสวยมาก ไม่เคยเห็นสักที แล้วคุณแม่ไปไหนจะหลาน”

“อยู่บ้านครับ แม่เจ็บเท้า เออ...ฉันผมไปแล้วนะครับ”

“เดี๋ยวสิจ๊ะ หลานจ๋า” คุณป้ากวักไม้กวักมือเรียกเพื่อนบ้าน ซึ่งเป็นพยาบาลสาวสวยคนหนึ่ง เธอกำลังเดินมาทางนั้นพอดี

“นี่! มาดูลูกเลี้ยงหอมเพราสิ ลูกยังหล่อขนาดนี้ แม่จะสวยขนาดไหน”

“เหวอคะ” พี่พยาบาลทำหน้าตื่นเต้น “ชื่ออะไรครับลูก”

“ชื่อบันครับ” บันยกมือไหว้อีกครั้งและตั้งท่าจะปลีกตัวออกมา

พี่พยาบาลยิ้มให้อย่างเอ็นดู น่าแปลกที่บันรู้สึกชอบพี่คนนี้มากกว่าคุณป้า สายตาของเธอดูไม่มีแววอยากรู้อยากเห็นอย่างคุณป้าคนแรก เด็กชายฝันยิ้มให้อีกครั้งก่อนรีบจูงจักรยานเดินออกมา

“โอ! สงสารคุณหอมเพรานะ รูปหล่อแสนดีขนาดนั้น อยู่เป็นโสดมาได้ตั้งนาน สาวๆ แอบปลื้มกันทั้งโรงพยาบาล คุณหอมน่าจะหาได้ดีกว่านี้ หอมที่ยังโสดด้วยกันมีตั้งเยอะไม่ยอมเลือก ดันไปคว้าแม่มาอยู่ติดมา ต้องมานั่งเอาลูกเขามาเลี้ยงเอาเมียมาอม ผู้หญิงคนนี้โชคดีจริงๆ!” คุณป้ากระซิบกระซาบไล่หลังมา

&

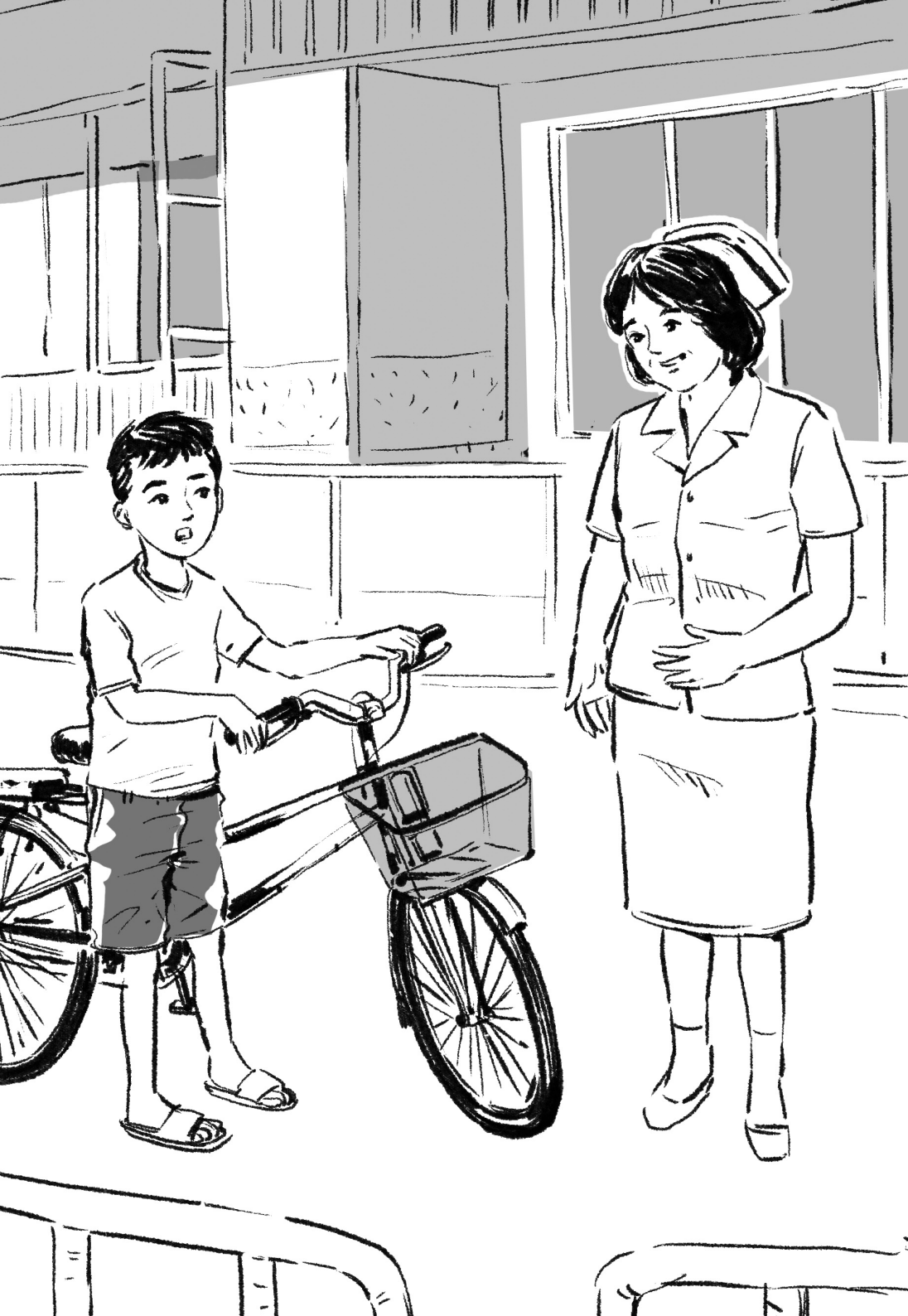
กำแพงแห่งความกลัว

“นายคิดถึงพ่อแท้ๆ ของนายบ้างไหมบ้น”

อาทิตย์ถาม ก่อนตอบไหล่เพื่อนเบาๆ เมื่อเห็นบันพักษ์หน้าทันทีหลายวันมานี้เขาเองเป็นฝ่ายแปลกใจ เมื่อเห็นบันดูเยียบขริมลงไป ตามปกติเขาไม่เคยสนใจใคร แต่บันเป็นเพื่อนคนแรกที่สอนให้เขารู้จักห่วงใยคนอื่น อาทิตย์จึงเริ่มเป็นฝ่ายหัดสังเกตและเริ่มรู้จักห่วงคนรอบตัวบ้าง

“ไม่ได้เป็นอะไรหรอก” บันรีบส่ายหน้าปฏิเสธ เมื่ออาทิตย์ถามว่าทำไมหมูนี่เขาดูซึมไป ทั้งคู่ออกมานั่งคุยกันได้ต้นไม้ใหญ่ข้างตึกอนุบาลเหมือนอย่างทุกวัน

“เราก็คิดถึงแม่เหมือนกัน” อาทิตย์ถอนใจ “ถ้าแม่ยังอยู่ คงมีเวลาให้เรามากกว่านี้ นายเคยได้ยินที่เขาพูดกันไหม มีแม่ก็เหมือนมีทั้งพ่อทั้งแม่ แต่ขาดแม่เหมือนขาดทั้งพ่อทั้งแม่ แม่เลี้ยงของเราที่แรกก็ดีหรอก แต่พอเค้ามีลูกเป็นของตัวเองเค้าก็รักลูกตัวเองมากกว่า ยังไงเราก็ก็นั่งสายเลือดของเขา พ่อเลี้ยงนายใจดี คงไม่เคยตีนายเลยสิ”

“แม่เลี้ยงนายเคยตีนายด้วยเหรอ” ปันหันขวับทันที আহมของเขาไม่เคยทำอะไรเขาด้วยซ้ำ อย่างมากก็เตือนเรื่องดูทีวีมากเกินไป เดี่ยวสายตาจะเสียเท่านั้น ระยะเวลาหลังมานี้เขาเห็น আহมของเขาดูเงียบขรึมไป บางวันก็นั่งครุ่นคิดอะไรอยู่หน้าบ้านคนเดียว พอแม่ถามก็บอกว่าไม่มีอะไร ผู้ใหญ่คงมีอะไรให้คิดมากมายในแต่ละวัน อาจจะเป็นเรื่องงานที่โรงพยาบาลก็ได้

“ดีสิ แต่ไม่บ่อยหรอก” อาทิตย์ว่า “แม่ชอบว่าเราไม่ดูแลน้อง ก็น้องมันคือขนาดนั้น ชอบแย่งเราดูทีวี พอเราไปเล่นคอมพิวเตอร์ น้องก็มาแย่งอีก โดยเฉพาะไอ้ น้ำ” ไอ้ น้ำที่อาทิตย์พูดถึงคือน้องชายคนเล็กของเขา

“จริงสิ ปานนี้นายยังเรียกพ่อเลี้ยงว่า আহมอีกเหรอ ทำไมไม่เรียกพ่อ”

“ก็เคยเรียกอย่างนี้มาตั้งแต่ที่แรก เราเจอ আহมตั้งแต่เจ็ดแปดขวบก็เรียกอย่างนี้”

ปันก้มหน้าลงนิดหนึ่ง เขาไม่ได้เอาคำพูดของคุณป้าแถบบ้านพักไปเล่าให้แม่ฟัง แต่เด็กชายอดคิดมากเรื่องนี้ไม่ได้ ไม่รู้แม่จะแคะระคายเรื่องนี้มาบ้างหรือเปล่า เพราะเมื่อสองสามวันก่อน ตอนอยู่กันตามลำพัง จู่ๆ แม่ก็ถามขึ้นว่า

“ปันลองเปลี่ยนมาเรียก আহมว่า ‘พ่อ’ ได้ไหม” เขาถึงกับทำหน้าไม่ถูก แม่จึงบอกว่าไม่เป็นไร ไม่รู้ว่า আহมของเขาเป็นคนให้แม่มาพูดเรื่องนี้กับเขาหรือเปล่า

“จำไว้อย่างหนึ่งนะปัน ตอนแรกพ่อเลี้ยงแม่เลี้ยงทุกคนก็อาจจะดีกับเรานั่นแหละ” อาทิตย์ทอดสายตาไปข้างหน้าแล้วพูดด้วยสีหน้าจริงจัง

“แต่เมื่อถึงเวลาที่เขามีลูกเป็นของตัวเอง วันนั้นแหละ ลูกติดพ่อ

แม่มาอย่างพวกเรา จะกลายเป็นส่วนเกินของครอบครัวไปทันที”

“นายคิดอย่างนั้นหรือ แต่อาหมเป็นคนดี คงไม่ลำเอียงหรือก
อีกอย่างแม่เคยบอกว่าคงยังไม่มีลูกอีกหรือ มีคนเดียวก็พอแล้ว”

“พนันกันไหมล่ะ” อาทิตย์ยิ้มเยาะอย่างต่อเนื่องต่อ “ถ้านายไม่เชื่อ
เราก็คอยดูไปเถอะ ใครบ้างจะไม่อยากมีสายเลือดเป็นของตัวเอง ใคร
เขาจะมารักกาฝากอย่างพวกเราจริงๆ แรกๆ นะใช่ แต่พอถึงตอนนั้น
มารู้ตัวอีกที เราก็กลายเป็นหมาหัวเน่าไปแล้วละ บันเอ๊ย”

“แล้วนายอยู่ยังงัยให้สบายใจ” บันกลืนน้ำลายลงคออย่างยาก
เย็น เด็กชายรู้สึกเหมือนมีอะไรมาจุกที่คอ

“สบายใจที่ไหนล่ะ เวลาโดนแม่ตีหรือเวลาเห็นเค้าไอ้แต่ลูกเค้า
มันอดน้อยใจไม่ได้ บอกพ่อก็ไม่ได้เพราะพ่อก็เหนื่อยมาทั้งวันแล้ว เป็น
ตำรวจจรรยาจริ้นตากแดดทั้งวัน ไม่ได้ทำงานสบายอยู่ในห้องแอร์เหมือน
พ่อเลี้ยงนายนี่”

“เป็นหมอกก็ไม่ได้สบายอย่างที่คิดสักหน่อย” บันค่าน หลังๆ มา
เขาไม่ค่อยชอบให้ใครมาแหวะอาชีวะของพ่อเขา เอ่อ...พ่อเลี้ยงของเขา
โอบ ไม่ใช่อะไรสักหน่อย! ไม่เห็นต้องเรียกพ่อหรือพ่อเลี้ยงอะไรทั้งนั้นแหละ
เอาเป็นว่าเขาไม่ชอบให้ใครมาว่ากระตบอาหมของเขา!

“ตรวจคนใช้ทั้งวันไม่ใช่ไม่เหนื่อยนะ บางทีก็เข้าเวรจนตึก งาน
เอกสารบางอย่างก็ต้องทำเองเพราะไม่มีคนทำแทนได้ เวลามีคนใช้
ฉุกเฉินก็ต้องพร้อมทำงาน ไม่ค่อยมีเวลาให้ครอบครัว ป่วยก็ไม่ได้ เดี่ยว
ไปแพร่เชื้อให้คนอื่นอีก การรับผิดชอบชีวิตคนอื่นไม่ใช่เรื่องสนุกนะ” บัน
ลงเสียงหนักในตอนที่เขาจำที่แม่พูดมา แล้วก็คิดเอาเองด้วย

“รับแต่ชอบมากกว่ามั้ง หมอที่ไหนมั้งรับผิดชอบเวลาทำให้คนอื่น
ตาย” อาทิตย์หันมาจ้องหน้าเพื่อน

“ได้ยืนผู้ใหญ่พูดกันว่าพวกหมอเห็นความเป็นความตายของ

คนไข้เป็นเรื่องปกติ พวกพยาบาลนั่นก็ด้วย มองคนไข้หน้าตาเหมือนเป็นตัวเชื้อโรค หน้าตานูตบั้ง พุดจาไม่เป็นสับประรด!”

“เป็นอย่างนั้นทุกคนที่ไหนกันล่ะ นายอย่าเหมารวมสิ หมอกับพยาบาลดีๆ มีตั้งเยอะ” ปันเถียง วันนี้เขาชักไม่ชอบชี้น้ำอาทิตย์ คำก็พ้อเลี้ยง สองคำก็พ้อเลี้ยงอยู่นั่นแหละ!

“ตำรวจดีๆ ก็มี ที่ไม่ดีก็เยอะ แม่เราบอกว่าอย่าไปว่าอาชีพ มันอยู่ที่คนแล้วก็จะไรละ เอ่อ...สภาพแวดล้อมนี่”

“นายโชคตินะที่ยังมีแม่ นายรู้ไหมปัน เราเคยคิดจะหนีออกจากบ้านตั้งหลายครั้ง คอยดูเหอะ! ไตกว่านี้อีกสักหน่อย เราจะออกเดินทาง”

“ออกเดินทาง” ปันทวนคำพร้อมทำตาโต “แล้วนายจะไปไหน”

อาทิตย์ทอดสายตาไปข้างหน้าเหมือนเคย ปันเห็นแววตาที่เคยเศร้าเปลี่ยนเป็นมุ่งมั่น อาทิตย์บอกลำๆ ว่า

“ไปให้ไกล”

“ปัน!” พราวเดือนตีแขนปันเบาๆ เมื่อร้องเรียกเขาอยู่หลายครั้งระหว่างทั้งคู่กำลังรอรถมารับในช่วงเย็นหลังเลิกเรียน ตามปกติพี่เลี้ยงที่บ้านเป็นคนมารับพราวเดือน คุณแม่ของเธอให้พี่เลี้ยงของเธอไปเรียนขับรถและมีหน้าที่รับส่งในวันที่คุณพ่อคุณแม่ของเธอไม่ว่าง

“เป็นอะไรไป ทำไมทำหน้าเศร้าแบบนั้น ไม่สบายหรือเปล่าจ๊ะ”

ปันไม่รู้ตัวว่าเขาถึงกับซึมเมื่อนึกถึงคำพูดของอาทิตย์ เด็กชายสังเกตอยู่เหมือนกันว่าหลังๆ มานี้ แม่มักเข้มงวดกับเขาหลายอย่าง ขอบอะไรก็ไม่ซื้อให้ และทุกครั้งที่สอน แม่ต้องลงท้ายด้วยคำว่า “เกรงใจอาหมอบ้างสิลูก”

จริงสิ...ในงานเลี้ยงวันนั้นแม่บอกว่ายังไม่อยากมีน้องคนใหม่ให้

เขา แต่อาพลอยบอกว่าพี่ชายของเธอรักเด็ก อาหมอคงอยากมีลูกที่เกิดจากสายเลือดแท้ๆ ของตัวเอง อาหมอคงไม่ได้รักบันจริงๆ หรอก เพราะบันไม่ใช่สายเลือดของอาหมอ บันเป็นแค่ลูกติดแม่มาเท่านั้น

คำพูดของอาทิติย์ช่างเหมือนกับคำพูดของน้ำรินจริงๆ ตอนนี้บันมีคำศัพท์ใหม่ที่ตัวเองไม่ชอบเพิ่มขึ้นมาอีกคำแล้วสินะ คำว่า ‘กาฝาก’ แต่คำที่เขาไม่ชอบมากที่สุด คือคำที่มีคนพูดถึงแม่ของเขาว่า ‘แม่ม่าย’ แม่เองก็คงไม่ชอบคำนี้เหมือนกัน...

เมื่อเห็นพราวเดือนรบเร้าและต่อว่าเขาว่า ถ้าเห็นเธอเป็นเพื่อนก็ให้พูดความจริงออกมา บันจึงยอมเปิดปากเล่าเรื่องที่ทำให้เขาเป็นทุกข์ แต่เด็กชายเล่าเพียงคร่าวๆ เท่านั้น บันไม่ยอมเอ่ยว่าอาทิติย์เป็นคนพูด เพราะเขากลัวพราวเดือนตำหนิเพื่อน บันบอกเพียงว่าคนแถวบ้านพูดเท่านั้น

“โอ้เอ๋ย บัน” พราวเดือนถอนหายใจเมื่อฟังเรื่องจบ

“เราว่าบันอย่าเพิ่งตัดสินใจก่อนไฉ่เลย เท่าที่เรารู้จักอาเพรา คุณอาใจดีจะตาย ท่านไม่มีทางเป็นคนแบบนั้นแน่ ถ้าอาเพราไม่รักบันเหมือนลูก อาเพราจะยอมแต่งงานกับแม่บันทำไม”

“อาหมอแต่งงานกับแม่เพราะรักแม่นี้ ไม่ได้รักเราซะหน่อย” บันว่า “อีกอย่างตอนนี้แม่มยังไม่มีลูกกับอาหมอ แต่ต่อไปล่ะ”

“ทำไมบันไม่มองในแง่ดีล่ะ อย่างวันงานเลี้ยง อาเพราแนะนำกับแขกทุกคนเลยว่า ‘นี่คือบัน ลูกของเรา’ แสดงว่าอาเพราไม่ได้คิดเล็กคิदन้อยอย่างนั้น แต่ถ้าบันไม่สบายใจ บันก็น่าจะบอกแม่ไปว่าบันคิดแบบนี้ คุณกันจะได้เข้าใจกัน บางทีถ้าเราไม่ยอมเปิดปากพูด ผู้ใหญ่ก็ไม่เข้าใจว่าเรากำลังคิดอะไรอยู่ คุณแม่เคยบอกเราว่ามีอะไรก็ให้พูดคุยกันตรงๆ อย่าเก็บทุกข์ไว้คนเดียว”

“ชอบใจเธอมากนะเดือน แต่สัญญากับเราอย่างได้ไหม” บัน

จับมือเธอแน่น

“อย่าเอาเรื่องนี้ไปคุยให้ใครฟัง โดยเฉพาะคุณแม่ของเธอกับพี่ๆ เดียววามอรู้เข้า ถือเสียว่าเราแค่มาระบายให้เธอฟังเท่านั้น แล้วเราจะหาทางคุยกับแม่ของเธอเอง” บันค่อยยิ้มออกมาได้เมื่อเห็นเธอรับปากหนักแน่น

บันนางอเมื่อแม่ไม่เห็นด้วยที่เขายากมีโทรศัพท์มือถืออย่างเพื่อนๆ บ้าง พรavadเดือนเองยังมีเลย บันอ้างว่าเอาไว้รับสายเมื่อแม่ติดธุระมารับซักว่าที่เคย หรือเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินจะได้ติดต่อกันได้ เดียวก็มีคนค่อนข้างอดว่าเป็นถึงลูกหมอกลับไม่ยอมมีโทรศัพท์มือถือให้ลูกใช้ เพื่อนคนอื่นก็มีติดกระเป๋าพกกันแทบทุกคน

“ไม่มีความจำเป็นเลยลูก บันยังเด็กมาก อีกอย่างแม่ก็ไปรับบันตรงเวลาทุกวัน เมื่อก่อนก็ไม่เห็นเราเคยใช้” แม่ว่า

“แล้วตอนนั้นเวลานัดเจอกัน เราพลัดหลงกันตั้งกี่ครั้งละ บางทีบันไปนั่งรอแม่ที่ทำงานตั้งนาน แม่ติดประชุมด่วนก็ไม่บอก เห็นไหมว่ามันยุ่งยากขนาดไหน” บันกระเจ้ากระงอด เขาารู้สึกว่าตอนนี้แม่เขียวกว่าเมื่อก่อนมาก แถมยังเข้มงวดกับเขาเพิ่มขึ้น

“ตอนนั้นแม่ขอโทษก็แล้วกัน แต่ตอนนี้ยังงี้ไม่ได้ แม่ไม่เห็นความจำเป็น เราอย่าหัดเป็นคนสู้ๆ สู้ๆ นะบัน โรงเรียนที่บันเรียนนี้ค่าเทอมก็ไม่ใช่น้อยๆ ไหนจะค่าเรียนพิเศษโน่นนี่นั่นอีก แม่บอกหลายครั้งแล้วว่าเกรงใจวามอบ้าง ทุกวันนี้วามอหาเงินคนเดียวจะลูก แล้วเรื่องเล่นเกมคอมพิวเตอร์อีกเหมือนกัน ต่อไปนี้แม่จะตั้งเวลาแล้วนะ บันเล่นทั้งวัน ไม่ยอมอ่านหนังสือบ้าง”

“ตอนอยู่กรุงเทพฯ บันก็เล่นแบบนี้ แม่ไม่เห็นด้วย”

“อย่าเอามาเปรียบเทียบกับกัน” แม่ทำหน้าที่เหนื่อยใจ “เมื่อก่อนแม่

ไม่มีเวลาเข้มงวดกับบันเพราะแม่ต้องทำงาน แต่ตอนนี้แม่ต้องดูบ้าง ไม่งั้นบันจะเสียคน เดี่ยวนี้เอะอะก็พูดว่าเป็นถึงลูกหมอ บันไปเอาคำพูดไม่น่ารักพวกนี้มาจากไหน ลูกหมอสูงส่งกว่าลูกคนกวาดถนนตรงไหน คนทุกคนมีค่าเท่าเทียมกัน แม่ไม่เคยสอนให้บันเป็นเด็กยกตนข่มท่านแบบนี้ ถ้าอาหมอรู้เข้าก็คงไม่ชอบเหมือนกัน”

“แล้วแม่จะให้บันทำอะไรล่ะ บ้านเล็กอย่างกะหมู” บันเห็นแม่ทำตาโตและเอามือทาบปากทั้งที่เขาพูดความจริง

“ออกไปขี่จักรยานเล่นที่ไรคนก็มองอยู่นั่นแหละ เพื่อนสักคนก็ไม่มี ที่ดินจะปลูกต้นไม้สักต้นก็ไม่มีให้ ถ้ายังอยู่กรุงเทพฯ บานนี้บันออกไปปั่นจักรยานเล่นรอบหมู่บ้านกับเพื่อนๆ แล้ว ไปสวนสาธารณะก็ไปแป๊บๆ เดี่ยวแม่ก็ต้องรีบกลับบ้านแล้ว กลัวแต่อาหมอจะว่าเถลไถล จะชวนเพื่อนมาเที่ยวที่บ้านก็ว่าเกรงใจบ้านข้างเคียง เกรงใจอาหมออะไรๆ ก็อาหมอทั้งนั้น!”

แม่เงียบไปเมื่อได้ยินคำพูดของบัน เด็กชายกอดอกอย่างมีชัย เขาพูดความจริงนี่นา ตอนนี้แม่คงรู้แล้วละว่าที่ผ่านมาเขาอึดอัดใจแค่ไหน

“บันจะขึ้นไปนอนแล้วนะครับ ต้องรอขออนุญาตเจ้าของบ้าน อย่างอาหมอก่อนไหมล่ะ แม่จะได้สบายใจ” เมื่อเห็นแม่ยืนตะลึง เขาเดินขึ้นบ้านไปทันทีแต่ไม่ลืมทิ้งท้าย

“แม่รู้ไหม ทำไมบันไม่เรียกอาหมอว่าพ่อ เพราะแม่ไม่เคยทำให้บันรู้สึกที่อาหมอคือพ่อ แต่อาหมอคือเจ้าของบ้าน คือผู้มีพระคุณ แม่กับบันเป็นแค่คนอาศัยเท่านั้น ทุกวันนี้บันจะหยิบแอปเปิ้ลในตู้ลูกเดียว บันยังคิดเลยว่าต้องขออนุญาตเจ้าของเงินก่อนไหม นี่เหอะจะให้บันเรียกพ่อ!”

เด็กชายเป็นฝ่ายสะอึกสะอื้นเสียเองเมื่ออยู่ในห้องตามลำพัง

ในที่สุดเขาก็ได้พูดในสิ่งที่ค้างคาใจ แม้จะไม่ใช่ว่าทั้งหมดก็ตาม

แม่ตามขึ้นมาเคาะประตูห้อง และบอกให้เขาออกไปพูดกันให้รู้เรื่อง แต่บ้านไม่ยอมออกไป เด็กชายเอารูปที่เพื่อนๆ วาดให้ลงมา ลูบคลำอย่างถนอม เขาคิดถึงเพื่อนขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก เมื่อเดือนที่แล้วเขาเขียนไปเล่าเรื่องที่โรงเรียนใหม่ให้เพื่อนๆ ฟังอยู่เหมือนกัน ยินส์บอกว่าต้นข้าวเป็นไข้หวัดใหญ่ด้วย ทุกคนบอกว่าคิดถึงเขามาก เพราะวันหยุดเสาร์อาทิตย์ไม่รู้จะไปขลุกอยู่ที่ไหน เพื่อนๆ บอกว่าคิดถึงขนมปังหน้าหมูฝีมือแม่ด้วย

“พ่อครับ ถ้าพ่อยังอยู่ บันคงไม่ต้องมาอยู่ที่นี้ ที่บ้านหลังนี้ พ่อคงไม่ปล่อยให้แม่ดูบันอย่างนี้ บันคิดถึงพ่อ ต่อไปแม่เขาคงมีลูกกับอาหม่อ แล้ววันนั้นบันก็คงเป็นส่วนเกินของครอบครัวนี้ บันเป็นเพียงแค่กาฝากเท่านั้น แล้วต่อไปบันก็จะกลายเป็นหมาหิวเฝ้าไร่ไหมครับพ่อ”

เด็กชายรำพึงออกมาคนเดียวเมื่อออกไปยืนอยู่ที่ขอบหน้าต่าง สายตาของเขาจับอยู่ที่ดวงดาวบนฟากฟ้า...